

HandbalX-tra

DRIEMAANDELIJKS TIJDSCHRIFT VAN DE VLAAMSE HANDBALVERENIGING - MAART/APRIL/MEI 2008

BELGIË - BELGIQUE	
P.B	
8500 KORTRIJK 1-2	
12	3667

WIN FOR LIFE

SPONSORT

HET BELGISCH HANDBAL

Nationale ploeg

Outfit Nationale ploeg nu te verkrijgen!

Kristof Vanwezemael, Bram Dewit en David L'Hoest

Iets te vieren? Goed rapport? Nog een cadeautje te goed van de Sint, voor Kerstmis, Nieuwjaar of je verjaardag? Vraag de originele shirt en short van de Nationale Handbalploeg, voor ze zelf aankomen met iets dat je eigenlijk niet wil!

Welke maten zijn er te krijgen?

Beschikbare maten in zwart: 128, 140, 152, 164, XS, S, M, L, XL, XXL, XXXL

Beschikbare maten in wit en rood: L, XL, XXL, XXXL

- Afhalen op de VHV of direct meenemen 50 euro - 068-0829400-77 of contant bij afhalen
- Opsturen naar huis: 55 euro. Stort 55 euro op rekening nummer 068-0829400-77 van de VHV, en vergeet je adres en de gewenste maat niet te vermelden!

Ook verkrijgbaar op de interlands in Tongeren en Herstal.

Inlichtingen? Bel 03/2868330 of mail naar vhv@handbal.be

Personaliseer je shirt bij:

DECATHLON

Colofon

2e Jaargang nr.6
MAART 2008
vhv@handbal.be

Handbal x-tra

Verschijnt 4x per jaar
Prijs per nummer 2 euro
V.U. David Van Dorpe
Boomgaardstraat 22/32
2600 Berchem

Redactie

Cois Van Aelst
David Van Dorpe
Marcel Coppens

Medewerkers

Roger Vinck
Rob Kwanten
Michel de Clercq
Linde Panis
Gerrit Vertommen

Foto

David Van Dorpe
Tine Verheyden
Eddy Vannoppen
Kelly Blankaert

Coverfoto

België - Italië in Herstal.
Bram de Wit zoekt
Pieter Claesen op pivot.
Foto: Eddy Vannoppen
www.fotomakers.be

Editoriaal

Gijzeling in limburg?

In Limburg kan men er niet meer om lachen: eerst Jens Lievens weg bij United Tongeren, vlak voor de start van de Beneliga: onze nationale doelman koos voor een semi-profbestaan bij Aurich, een doordeeweekse club uit de 2de Bundesliga. Enkele weken later, op de drempel van de competitietopper tegen Sasja, vertrok de Hasseltse topscorer Roel Adams, eveneens richting Duitsland. De Nederlander tekende een contract bij Ahlenener SG, ook al uit de 2de Bundesliga. 'Zijn vertrek kwam als een donderslag bij heldere hemel,' reageerde de Hasseltse assistent-coach Eddy Thomassen, 'totaal onverwacht. Voor het seizoen waren er wel contacten geweest tussen Roel en die Duitse club, maar zonder gevolg. Nu werd Adams toch gevraagd en zag hij zijn kans schoon. Wij worden als club gewoon gegijzeld, want we kunnen zijn vertrek niet eens compenseren. Ons bondsreglement laat zulks niet toe na 1 januari. Jammer...' Zowel voor Tongeren als voor Hasselt komt het vertrek van een sterkhouders, uitgerekend in het beslissende stadium van de reguliere competitie én de beker, bijzonder ongelegen. Om nog maar te zwijgen van de play-offs.... Ook de Hasseltse damestrainer Jacobs trok intussen nog terug de grens over na een noodkreet van zijn oude club BFC.

Behoorde u ook tot de gelukkigen die het EK in Noorwegen hebben kunnen volgen? Dan hebt u ongetwijfeld genoten van de schitterende finale tussen Denemarken en Kroatië. En vooral van de Deense overwinning. Een overwinning van jeugdigen talent, geduldig bouwen aan een top-team en consequent trainen met een zelfde kern. Jaren geleden, tijdens de Antwerp Handball Cup, was de Deense successtrainer Ulrik Wilbek al in de Scheldestad te gast met het embryo van de huidige Europese kampioen. Inclusief de toen nog jonge Jesper Jensen, in Lillehammer goed voor een 4 op 4 in de finale. Dat geduldig bouwen aan een kampioenteam is Alex Jacobs niet vreemd. Hij volgde dezelfde weg bij Sasja. Enkel met de nationale ploeg zit het de bondscoach voortdurend tegen. Blessures, afzeggingen om onduidelijke redenen, gebrek aan belangstelling of motivatie, ... het blijft onze Rode Duivels constant teisteren. Wanneer krijgen ook wij eens de beste nationale ploeg samen?

Tot slot: er zijn veranderingen op til in de structuur van de VHV. Eerlang wordt de VHV opgesplitst in twee operationeel onafhankelijke units: topsport en breedtesport. Topsport groepeerde de diverse selecties en de Topsportschool, maar ook -en dat is nieuw- een permanent overlegplatform tussen de Vlaamse eredivisieclubs (mannen). "Eigenlijk zou dit de rol moeten zijn van de BHB," aldus secretaris-generaal David Van Dorpe, "maar zolang de LFH lijdzaam blijft toekijken hoe het Waalse handbal afbrokkelt, en zich vastklampt aan haar blokkeringsmacht op Belgisch vlak moeten we van dat niveau weinig heil verwachten. Daarom smeden de Vlaamse eredivisieclubs dan maar plannen om zich te verenigen in een liga. Om samen te proberen vooruitgang te boeken, zowel organisatorisch, sportief, commercieel, als qua mediabeleid. De VHV gaat daar ook een marketingmanager voor aantrekken, iemand die zal instaan voor haar evenementen én de marketing van het product handbal."

Een andere VHV-vleugel zal zich bekommeren om de basisopdrachten opgelegd door Bloso, zoals promotie naar scholen toe, hulp aan en begeleiding van clubs. "Zonder basis geen topsport, maar geen betere locomotief voor de basis dan succesvolle topsport," besluit David Van Dorpe.

Cois Van Aelst

Beneliga unaniem positief onthaald

De kop is eraf, het ijs gebroken: eind januari werd de langverwachte Beneliga gelanceerd. De eerste ronde leverde misschien niet meteen een publieke stormloop op, maar werd wél door zowel publiek als spelers positief onthaald. De Beneliga werd pas na de kalenderopmaak ingelast, zodat in de andere afdelingen gewoon competitie gespeeld werd, en dat scheelt wel voor de opkomst. Voor de Belgische ploegen eindigden die kwartfinales met een 3 op 4. Een succes? Misschien wel, maar belangrijker is dat we telkens vrij spannende duels kregen. Tongeren domineerde tegen Hellas Den Haag, Hasselt dankt de kwalificatie aan een sterke thuisprestatie tegen Volendam en Sasja leek aanvankelijk op weg naar een makkie tegen Aalsmeer, maar moest finaal nog alle zeilen bijzetten. Enkel Neerpelt ging twee keer onderuit tegen Bevo, veruit de beste Nederlandse ploeg van dat moment. Na de play-offs volgt de Final Four in De Soeverein in Lommel. Allen daarheen

“Qua belangstelling zijn we al bij al redelijk tevreden,” evalueert Christian Burnham dat openingsweekend. Hij was vanuit het sportmarketingbureau Score! promotor van de Beneliga. “Kijk, wat marketing en promotie betreft werd pas op 12 december 2008 een overeenkomst getekend met de VHV en het NHV. Dat is feestelijk laat, het was dus echt reppen om alles organisatorisch en vooral promotioneel rond te krijgen. We hebben prioriteiten moeten stellen, vooral organisatorisch. Maar al bij al zijn we als bureau tevreden met het resultaat én met de belangstelling. Ook van Nederlandse kant.

De toekomst? We gaan absoluut door. We zijn erg tevreden met het verloop van die kwartfinales. We geloven in dit project en gaan er alles aan doen om er een volwaardige competitie van te maken. Eerst is het uitkijken naar

de Final Four. We hebben nu wat meer tijd om een en ander bij te sturen en vooral wat intensiever te werken rond promotie. Enkel aan het feit dat de Vlaamse ploegen drie op vier halen kunnen we niks verhelpen. Dat is nu eenmaal sport...”

Initia Hasselt

Hasselt lootte in die openingsronde de wellicht meest gerenommeerde Nederlandse club, met name Kras Volendam. Voor eigen publiek raakten de Limburgers pas in het laatste kwart voorbij de Nederlandse landskampioen, maar die zege bleek finaal voldoende om zich daags nadien te plaatsen. Trainer Luc Boiten evalueert...

“Sportief was het een echte meevaller. Het enige negatieve aspect, wat Hasselt betreft, was de verplaatsing op zondag. Ach, niet dramatisch, maar toch een compleet nieuw gegeven. Om halfnegen al in de autobus, dat zijn wij niet echt gewend, snap je? In die optiek rezen er in onze entourage vragen. Want als de Beneliga een volwaardige competitie wordt, en je moet midweek naar pakweg Volendam, dan heb je een serieus probleem. Je zit immers met spelers die werken of studeren, niet met profs. Maar sportief bekeken was het schitterend. Wij hebben een wedstrijd op het scherp van de snee gehad en uiteindelijk gewonnen. Wat wil je nog meer? Een absolute meerwaarde voor onze sportieve ambities.

Nee, uit die 3 op 4 mag je geen voorbarige conclusies trekken. Alle clubs kwamen net uit de winterstop. Voor de meeste clubs was het afwachten hoe hun spelers terugkeerden van de nationale ploeg. We waren maar een viertal trainingen echt samen geweest, en dan al meteen enkele zware wedstrijden spelen is niet niks. Of beter, dat kan niet in optima forma. Deze première kwam dus wat ongelegen. Dan moet je daar zeker niet uit concluderen dat de Belgische clubs sterker zijn dan de Nederlandse. Onze dubbelconfrontatie met Volendam kon alle kanten uit, het was echt kantje boord. Neem nu Sasja, dat meer kwaliteit in huis had dan Aalsmeer, maar pas met de hakken over de sloot raakte. Sasja had het bijzonder moeilijk met het ongewone spel van Aalsmeer. Hellas daarentegen was competitieleider bij

onze noorderburen en moest tegen Tongeren tweemaal de duimen leggen. Nee, die 3 op 4 is zeker geen waardemeter, misschien wel nadelig voor het Final Four weekend. En ook wel voor onze eigen play-offs. Want stel dat Sasja, Hasselt en Tongeren elkaar in de play-offs tegenkomen. En daarna nog eens in de finale-ronde van de Beneliga. Daar zit niemand op te wachten hé.

De publieke belangstelling is ook iets wat moet groeien. Zowel sportief als organisatorisch is het een experiment geweest, een project dat moet evolueren. Nu heb ik niet de indruk dat het handbalpubliek al veel affectie toonde voor dat Bene-verhaal. Dat leeft nog niet bij de handballiefhebbers. Het initiatief is ook vrij laat op gang gekomen, vooral de promotie er rond. Dus kun je ook geen mirakels verwachten. Maar het kan alleen maar beter worden in de toekomst, daar ben ik van overtuigd.”

Sporting Neerpelt

Dat Neerpelt werd uitgeschakeld is niet meteen een verrassing. De Noord-Limburgers hadden een vrij onevenwichtige eerste competitieronde achter de rug en zitten in een opbouwseizoen. Bovendien troffen ze met Eurotech Bevo de best handballende club van over de grens.

“Toch was de uitschakeling een teleurstel-

ling,” reageert trainer Gerrit Stavast, “want als we spelen gaan we voor winst. Vooral de manier waarop we twee keer verloren dwingt ons om in eigen boezem te kijken. Maar het was alleszins een geslaagde tweedaagse. Ik vond enkel de timing wat ongelukkig, meer bepaald de drukke week die op de Beneliga volgde. Eerst die bekermatch midweek, daarna de competitie. Daar hebben onze jongens nogal wat hinder van gehad. Maar het initiatief zelf was een geslaagd experiment. De deelnemende ploegen verschillen daarin van mening, vooral wat prioriteiten betreft. Maar als club vinden wij de Beneliga zeer belangrijk. Enkel de periode moet herzien worden.”

Als Nederlander in Belgische loondienst is Gerrit Stavast uitstekend geplaatst om de waardeverhoudingen te toetsen.

“Mijns inziens is die 3 op 4 een bevestiging van wat men in Nederland lange tijd niet onder ogen durfde zien, met name dat in de Belgische competitie enkele sterke ploegen spelen. De Belgische top is goed bezig, geloof me. Ach, voor mij is het een bevestiging van wat ik al wist: dat het niveau van de Belgische top gewoonweg beter is. Nee, de leegloop naar het buitenland heeft er niets mee te maken. Die leegloop teistert hoofdzakelijk Zuid-Limburgse clubs, en die waren niet actief in de Beneliga.”

United Tongeren

Tongeren zorgde misschien wel voor het meest verrassende resultaat. In Panningen werd Hellas afgetekend geklopt, in de eigen Eburons Dome opnieuw een vlotte zege. Jos Schouterden geeft tekst en uitleg.

8

“Tongeren heeft gepresteerd in de lijn van een opwaartse curve. We waren de laatste weken echt goed bezig op training. In Panningen werd zowat de top van eigen kunnen bereikt. Dus enerzijds positief, anderzijds moesten we ervaren dat onze basisconditie niet optimaal is, dat we fysiek tekort schoten. En vooral dat is ons de week na de Beneliga zuur opgebroken. Nee, zeker geen gevolg van de winterstop. De basisconditie is bij sommige spelers gewoon ondermaats. We hebben daar overigens als groep niet kunnen aan werken wegens tijdsgebrek. We hebben dat ook maar vastgesteld door twee dagen na elkaar tot het uiterste te moeten gaan. In de tweede wedstrijd tegen Hellas hadden we al heel wat meer moeite om een zelfde niveau te halen dan de dag voordien. Sommige spelers bleken onvoldoende gerecupereerd. En dat werd de week nadien enkel maar bevestigd. In de bekermatch tegen Flémalle was het niveau al veel minder, tegen Sasja stonden we nergens meer. Dat was ronduit zwak, een collectieve offday. Heel wat spelers hadden gewoon geen weerstand meer, sommige zijn daarna zelfs ziek geworden.

Kijk, Tongeren heeft die Beneliga echt aangepakt als een prestigieslag. We wilden koste wat het kost de Final Four bereiken. De groep heeft zich daar collectief voor ingezet, onge-

nuaanceerd en onbegrensd. Dus: de Beneliga is een positieve ervaring, de week nadien compleet negatief. Ik denk dat de groep niet klaar was om vier topmatches in zes dagen tijd te spelen. Dat moeten we durven toegeven. Wat ik vooral onthoud uit die eerste ronde is de jeugdige samenstelling van de Nederlandse teams: die ploegen moeten het met extreem jonge spelers rooien, spelers die absoluut nog niet aan het einde van hun opleiding zijn. Dus krijg je ook erg onervaren teams tegenover toch wel doorgewinterde Vlaamse ploegen als Sasja, Hasselt en Tongeren. Neerpelt niet, maar Neerpelt is ook uit de boot gevallen. En Bevo is niet toevallig het enige Nederlandse team dat zich heeft geplaatst. Daarin spelen de meest ervaren jongens. De andere ervaring zit ofwel in Duitsland ofwel in België. Zowel in Nederland als bij ons draaien te veel spelers mee op topniveau die de basisopleiding nog niet onder de knie hebben, die nog bezig zijn handballer te worden.

Twee-twee ware mooier geweest voor de Final Four, maar ik heb met die 3 op 4 absoluut geen probleem. De première van de Beneliga is overigens ook eerder Belgisch getint, vooral dan qua promotie en marketing. Maar de opzet is geslaagd, dat is het voornaamste, we zitten in de goede richting. Helaas is het project nog te jong om te gaan juichen. Ik sta er voor 200% achter, maar het staat nog in de kinderschoenen, laat dat wel wezen. De formule moet alleszins aangepast worden. En qua publieke belangstelling moeten we durven toegeven dat het beter kon. De promotie moet intensiever, langduriger. Pas in december opgestart,

excuus aanvaard. Maar graag een grondige aanpak van die Final Four nu. Want mei is ook geen gunstige periode om publiek naar een sporthal te lokken. Samengevat: Beneliga ja, maar wel mits een betere inpassing in de bestaande competities.”

KV Sasja

Twee keer gaf Sasja tegen Aalsmeer een comfortabele voorsprong uit handen. Twee keer moest onze landskampioen in extremis de meubelen redden. Opgelucht en tevreden blikt Sasjatrainer Alex Jacobs terug:

“Mijn eerste reactie is dat er nog veel kan worden verbeterd en bijgestuurd. Vooral organisatorisch, maar ook wel sportief. We moeten een andere formule vinden, een competitie waarin elke club een thuiswedstrijd heeft. Enkel op die manier bereik je meer publiek. Maar al bij al was het als aanzet zeker geslaagd. Voor ons was de confrontatie met Bevo bijzonder verrijkend. Bevo speelt een ander soort handbal, ik heb tactisch constant moeten bijsturen in verdediging. Twee keer léken we op weg naar vlotte winst, maar telkens werd het nog knokken. Overigens, buiten Tongeren-Hellas hebben we drie spannende duels gehad, en daar was het tenslotte om te doen. De Beneliga voldoet dus aan een behoefte. Maar de clubs moeten er nog wel méér naartoe leven. Misschien zat er wat meer motivatie in de Vlaamse ploegen, vandaar wellicht ook die 3 op 4. Of dat een nadeel is voor de Final Four? Een evenredige verdeling ware ideaal geweest, maar dit is alleszins een eerlijke weerspiegeling van die eerste ronde. Hopelijk is de publieke belangstelling voor de Final Four navenant, met drie topploegen van eigen bodem moet dat toch kunnen. En voor de toekomst graag een ernstige evaluatie. Want de Beneliga móét uitgroeien tot een topevenement.”

Eurotech Bevo

De enige Nederlandse ploeg in de Final Four is niet toevallig de meest ambitieuze. Bevo heeft een ronduit professionele structuur, een eigen sporthal én een coach met naam en faam. Robert Nijdam kan als speler een ongeëvenaard cv voorleggen, met op zijn palmares titels in binnen- en buitenland. Of hij de opzet geslaagd vond?

“Nou, niet helemaal, maar het is natuurlijk nagelnieuw en werd ook pas laat gelanceerd. Dan moet je ook niet verwachten dat er met

een een dijk van een evenement staat. Ik ben wel opgezet met het initiatief. Van Nederland uit was er echt een behoefte aan dergelijke competitie op niveau. Enkel de precieze vorm moet nog eens deftig bekeken worden. Maar de aanzet is alvast een meevaller.

Wat Bevo betreft vond ik het moment niet goed gekozen. Zo meteen na die januaripauze waarin de internationals weg waren, nee dat kwam onze voorbereiding niet ten goede. Bovendien stonden we voor competitiewedstrijden tegen de nummers 1 en 2, dus qua timing verre van ideaal. Maar als je zo'n Beneliga wil opstarten moet je ook niet zeuren dat het allemaal niet echt naar wens is. We zijn er gewoon voor gegaan, de omstandigheden moet je er maar bijnemen. Maar ik heb wel geproefd dat alle clubs het aantrekkelijk vinden. Positief dus. In de toekomst hoop ik wel dat we inspraak krijgen in de formule en het programma. Kijk, wij zitten nu in een opbouwfase naar de play-offs toe, bovendien heb je spelers die uit blessure komen en die je over een drietal weken fit moet krijgen. Geen goeie zaak voor de Beneliga, omdat we nu sneller moesten prestéren. En dat zal in België ook zo zijn, veronderstel ik. Wij gaan resoluut voor de titel in Nederland. Hellas hebben we intussen geklopt, van Volendam met 1 punt verloren. Dat belooft voor de play-offs. We hebben nog enkele spelers die uit blessure komen, het kan dus alleen maar beter worden. De Final Four? Twee Belgische tegen twee Nederlandse teams had mooi geweest. Maar het ideaalbeeld is nooit voorspelbaar. Daarom is het sport.”

Cois Van Aelst

Deens feestje in Noorwegen

Eind januari werd in Noorwegen het Europees Kampioenschap (EK) handbal bij de mannen gespeeld. Het klinkt misschien wat onlogisch, maar het EK is eigenlijk het sterkst bezette toernooi ter wereld. Het staat hoger aangeschreven dan het WK of de Olympische Spelen (OS): daar lopen immers altijd ploegen bij die er kwalitatief helemaal niet thuishoren, maar enkel omwille van het mondiale aspect vertegenwoordigd zijn. Meestal vallen die exotische deelnemers er al uit in de 'opwarmingsronde'. Heel anders gaat het eraan toe op het EK, waar het vanaf dag één bittere ernst is. Roger Vinck volgde het EK voor om en vertelt er alles over.

10

Roger Vinck: "Er werd voornamelijk uitgekeken naar vier coryfeeën van het Europese handbal: wereldkampioen Duitsland, sinds vorig jaar, uittredend Europees kampioen Frankrijk, Olympisch kampioen Kroatië, en tenslotte Spanje. Dit was het uitgelezen kransje topfavorieten. Voor 16 landen was het trouwens ook een generale repetitie voor de Spelen, in augustus in Peking, en in een verdere toekomst voor het WK 2009 in Kroatië. Overigens, wie daar Kroatië van de wereldtitel wil houden zal van goeden huize moeten zijn..."

Favoriet of niet, alle kandidaat winnaars werden flink bij de neus genomen door Denemarken, dat verdiend en ten volle gewaardeerd hen allemaal de titel afsnoept. De Denen veroverden voor het eerst de Europese titel bij de mannen en draaien daarmee een gouden blad om in hun sportgeschiedenis. Maar voor het uitein-

delijke slotakkoord kon worden gezet dienden wel enkele hindernissen te worden genomen. De Europese titel heeft bij momenten ook voor de Denen aan een zijden draadje gehangen."

TOPSCORERS EK 2008

Christiansen	Den	44
Balic	Kro	44
Karabatic	Fra	44
Narcisse	Fra	43
Boesen	Den	41

De voorronde: 'Jetzt geht's los!'

In de voorronde spelen de 16 deelnemende landen in vier groepen: in Stavanger, Drammen, Bergen en Trondheim.

Roger Vinck: "Bij het afsluiten van de openingswedstrijd op de eerste dag in de B-groep is het meteen raak en kan de eerste verrassing worden genoteerd: Rusland moet een beschamend gelijkspel toestaan tegen een wel erg bescheiden Montenegro, net iets groter dan Vlaanderen maar met een bevolking van nog geen 700.0000 inwoners.

Dezelfde dag volgt ook de onverwachte maar zeker niet onverhoopte thuisoverwinning van organisator Noorwegen, dat Denemarken een 27-26 nederlaag aansmeert. Op de tweede dag speelt Noorwegen zich opnieuw in de kijker door dit keer Rusland in de vernieling te spelen met een zware 31 - 21 score. Inmiddels herpakt Denemarken zich tegen Montenegro en maakt de voorronde af met een zege tegen de Russen, die met de staart tussen de benen moeten afdruppen: Montenegro haalt een beter doelsaldo.

In de C-groep in Bergen liep Spanje al dadelijk frontaal tegen de Hongaarse muur: een duidelijk verlies met 28 - 35. In de volgende wedstrijd wordt Duitsland het kind van de rekening: in een Spaanse furie vegen ze de vloer aan met Heiner Brandt en Co: 30-22. Wit-Rusland moet in deze groep huiswaarts, al lieten de mannen van Spartak Mironovitsj bij momenten zien dat ze hun plaats op het EK niet gestolen hadden. In de slotfase vielen de Wit-Russen echter door de mand. In de D-groep zette Frankrijk de ambities kracht bij door ongeslagen groepwinnaar te worden, gevolgd door Zweden en IJsland."

De Hoofdronde: erop of eronder!

Tijd nu voor het serieuze werk, want het kalf is (min of meer) van het koren gescheiden. Er wordt gespeeld in Stavanger en Trondheim. De eerste drie van elk poule gaan door, maar wel met behoud van de onderlinge resultaten uit de voorronde. **Groep I:** Kroatië, Noorwegen, Polen, Denemarken, Slovenië en Montenegro. **Groep II:** Hongarije, Frankrijk, Spanje, Zweden, Duitsland en IJsland.

Roger Vinck: “Zo’n EK is, zelfs voor profspelers, zeer zwaar, want de hoofdronde wordt in drie dagen afgewerkt. Voornaamste opdracht is dus blessurevrij te blijven en de conditie nog op te krikken. Ook hier meteen merkwaardige resultaten op de eerste dag, wanneer Kroatië onverwacht met 30 – 20 (zwaar) verliest van Denemarken. Noorwegen bevestigt al het goede uit de voorronde tegen Polen en zet zijn succesreeks verder met een gelijkspel.

In groep II nipte winst voor Frankrijk: een karige 27 - 26 tegen buur Spanje. Hongarije en Zweden spelen gelijk.

Op de tweede speeldag krijgt vice-wereldkampioen Polen een mokerslag van de Denen, die met 36 – 26 wel heel sterk uithalen. Op dat moment strooit Slovenië aardig wat roet in het Noorse eten met een onverwachte zege. Het zwalpende Spanje komt niet voorbij Zweden en mag opkrassen. Dé wedstrijd van de dag is Duitsland – Frankrijk. De Fransen waren nog altijd niet bekomen van het ‘onrecht’ op het WK in Duitsland in hun onderling duel. Heel Frankrijk struikelde toen over vermeende homearbitrage en was op revanche uit. Na een merkwaardige 2 – 1 stand na 12 minuten haalt Frankrijk zijn gram en vindt dat rechtvaardigheid geschied is.

Op de laatste dag van de hoofdronde is het opnieuw Noorwegen dat kwelduiveltje speelt en tegen de Kroaten een gelijkspel versiert, terwijl Frankrijk, al zeker van groepswinst, de overwinning aan Hongarije laat. Denemarken en Frankrijk als groepswinnaars vergezeld van Kroatië en Duitsland naar de halve finales dus.”

Het is uiteindelijk in Lillehammer, en in aanwezigheid van VHV-voorzitter Hubert Blootacker, dat beslist zal worden wie kan uitpakken met de Europese titel. Als opwarmer is er het Scandinavische broederduel tussen Noorwegen en Zweden voor de 5e plaats. De sterk gemotiveerde Noren kunnen hun droom niet waarmaken en moeten aan Zweden -terug van even wegge-

weest- de vijfde plaats laten: eindstand 36 – 34. Hoe dicht overwinning en nederlaag in handbal bijeenliggen, en hoe spannend de slotfases zijn, wordt nog maar eens bewezen in de halve finales. Beide wedstrijden eindigen met een verschil van één doelpunt. Prettig voor de winnaars, minder voor de verliezers uiteraard.

In de eerste halve finale geven Kroatië en Frankrijk het beste van zichzelf, maar zijn het uiteindelijk de Kroaten die met een 24 – 23 zege doorstoten naar de finale.

In het andere duel valt na een ongemeen spannende Denemarken - Duitsland de beslissing in de allerlaatste seconden. Een strafworp voor Denemarken, 3 seconden voor affluiten kan de Denen in de finale brengen. Keeper Henning Fritz, berucht voor het stoppen van penalty’s, is dit keer machteloos en tast in het ijle bij de zevenmeter van Christiansen. Exit voor de Mannschaft, Denemarken naar de finale.

ALL STAR TEAM

Doelman: Hvidt - Denemarken
Linkerhoek: Christiansen - Denemarken
Linker opbouwer: Narcisse - Frankrijk
spelverdeler: Balic - Kroatië
Cirkelspeler: Loke - Noorwegen
Rechter opbouwer: Andersson - Zweden
Rechterhoek: Kehrmann - Duitsland
Beste verdediger: Vori - Kroatië
MVP: Karabatic - Frankrijk

De apotheose

De Deense trainer Ulrik Wilbek is niet aan zijn proefstuk, zegt Roger Vinck. “Hij was al coach van de Deense vrouwen in de bloedstollende finale in Atlanta tegen Korea. Hij nam trouwens voor het tornooi geen blad voor de mond en had een zware weddenschap aangegaan als zou zijn ploeg Europees kampioen worden. Na

twee bronzen medailles op Euro 2006 en het WK 2007 was hij overtuigd van goud met deze ploeg. In Lillehammer, voor 9000 toeschouwers, realiseerden zijn spelers het huzarenstukje door Kroatië in de finale met 24 - 20 te kloppen. Hiermee wordt Ulrik Wilbek de eerste trainer in de geschiedenis die zowel bij de mannen als bij de vrouwen de Europese titel heeft behaald. Heel het EK heeft de Deense ploeg voluit voor de aanval gekozen, daarbij stug en efficiënt spelend in verdediging. Keeper Kaspar Hvidt heeft een niet te onderschatten aandeel in het Deense succesverhaal en werd terecht uitgeroepen tot beste keeper van het toernooi. Ook de 34-jarige maar nog steeds pijlsnelle en dodelijk efficiënte Lars Christiansen was een blikvanger. Hij scoorde in de finale 7 doelpunten, evenveel als prijsschutter Lasse Boesen, samen met de 4 op 4 van Jesper Jensen de doodsteek voor de Kroaten. Het zag er aanvankelijk trouwens niet al te best uit voor de Denen, die na 7 minuten al met 0-4 in het krijt stonden. Denemarken had 20 minuten nodig om gelijk te maken (9 - 9). In de laatste 5 minuten van de eerste helft kregen dan de kansen en bij de rust stond Denemarken 3 doelpunten voor. Die voorsprong werd zelfs 6 goals na 40 minuten, en het bleef achtervolgen voor de Kroaten. Vijf minuten voor tijd kwam Kroatië terug tot 22 - 20 dankzij wereldhandballer van het jaar Ivano Balic. Maar dan zette doelman Hvidt het orgelpunt door de Kroaten het scoren te beletten. Onder oorverdovend en overweldigend applaus mocht Denemarken voor het eigen rood-witte legioen aan een ereronde beginnen. De solotoer van trainer Wilbek deed de sporthal daveren en barsten. Wilbek begon jaren geleden aan deze groep te bouwen en schuimde er als nationale B-ploeg de Europese toernooien mee af. Overigens, wie herinnert zich Jesper Jensen niet, uitgeroepen tot beste speler van de Antwerp Cup enkele jaren geleden in Merksem. Ook daar tekende trainer Wilbek present.”

Met Denemarken krijgt Europa een verdiende en waardige handbalkampioen. **Roger Vinck**

EINDKLASSEMENT EK 2008:

1. Denemarken 2. Kroatië 3. Frankrijk
4. Duitsland 5. Zweden 6. Noorwegen 7. Polen
8. Hongarije 9. Spanje 10. Slovenie 11. IJsland
12. Montenegro 13. Rusland 14. Tsjechie
15. Wit Rusland 16. Slovakije

PORTRET VAN NIKOLA KARABATIC.

Nikola Karabatic, de spelverdeler van de Franse nationale ploeg, werd uitgeroepen tot Most Valuable Player (MVP) van het toernooi. De Fransman met Servische roots, die bij THW Kiel zijn brood verdient, speelde een beresterk toernooi. Frankrijk werkte het toernooi af met 7 spelers, en zonder linkshandige opbouwer. Dat kostte hen wellicht de Europese titel... Kijk even mee naar het indrukwekkende palmares dat Karabatic op zijn 24ste bij elkaar harkte:

Personalia

Geboren: 11 april 1984 in Nis (Servie) **Nationaliteit:** Fransman **Lengte - gewicht:** 1.96 m. - 104 kg **Roepnaam:** Kara

Clubs

1990 - 1992 Colmar H.B. (Fr).
1992 - 2000 Thau H.B. (Fr).
2000 - 2005 Montpellier H.B. (Fr).
Van juli 2002 T.H.W. Kiel (Du).

Palmares

Frans kampioen 2002-2003-2004-2005.
Frans Bekerwinnaar 2001-2002-2003-2005.
Champions League 2003
Franse Super Cup 2004-2005.
Beste Franse linkeropbouwer 2004-2005
Duitse Super Cup 2005
Duitse kampioen 2006
Beste linkeropbouwer in Bundesliga '05-'06
Duitse bekerwinnaar 2007.
Champions League 2007 topscorer
Duits kampioen 2007
Beste speler in Bundesliga 2007
Franse Nationale ploeg
World Cup in Zweden 2002
Bronzen medaille WK. 2003 in Portugal.
6e plaats EK 2004 in Slovenië.
5e plaats Olympische Spelen 2004 in Athene.
Bronzen medaille WK 2005 in Tunesie.
4e plaats WK 2007 in Duitsland.
3e plaats EK 2008 in Noorwegen (MVP)

UNITED TELECOM

een voor handbal

Mobiele Telefonie

- Bel de hele dag door aan éénzelfde daltarief.
- Behoud gratis uw bestaand gsm-nummer.
- U blijft bereikbaar, ook tijdens de activeringsperiode.
- eenvoudig en transparant tarief

Vaste Telefonie

- Er zijn geen aansluitingskosten.
- U behoudt uw bestaande nummer(s).
- U moet geen bijkomende nummers/codes vormen.
- De overeenkomst is ten allen tijde opzegbaar zonder extra kosten.
- Bespaar nationaal tot 35%, naar gsm tot 47%, internationaal tot 79%.

- Vaste lijn + ADSL
- Zonder Belgacom-factuur
- Eén vast bedrag per maand
- Onbeperkte downloadcapaciteit *

ADSL MAX

- ADSL tot 4Mbps
- 24,90 €
- Download: + 0,99 €/GB

* aanbod geldig tot 01/06/2007

Meer info? Tel: 016/44 92 31

WWW.UNITED-TELECOM.BE

Time Out-presentator Jan Rummens speelde nog handbal bij Mechelse

“Het probleem bij zaalsporten: te dikwijls nieuwe regels”

14

Jan Rummens is een sportjournalist die van alle markten thuis is. Eindredacteur en chef-sport op de regionale zender RTV (Kempen-Mechelen), presentator van het zaalsportemagazine ‘Time Out’ elke maandagavond om 17u30. Daardoor komt hij ook elke week in contact met het handbal, een sporttak die hem niet helemaal vreemd is, want in zijn jeugdijaren speelde hij ook een jaartje in de competitie bij Mechelse. De 49-jarige Maneblusser was echter al van jongs af aan een all-roundsporter en zo was hij ook twee jaar actief in het volley, in het karate, constant gecombineerd met het voetbal en als tiener nog het langst blijven hangen in het squash en het tennis, tot een tenniselleboog hem ook dat genoeg ontzegde. Maar Jan Rummens is een tevreden man, die zijn job nog steeds even graag doet. Ook iemand met een meer dan gewone belangstelling voor de zaalsporten. En dus ook voor het handbal...

Klopt het, Jan, dat jij de opvolger werd van Marc Uytterhoeven?

Jan Rummens: “Dat klopt inderdaad. Ik gaf les als regent Nederlands-Engels-Geschiedenis, maar toen Marc Uytterhoeven stopte om te schrijven voor ‘Gazet van Mechelen’ begon ik daar als losse medewerker voor sporten als tennis, hockey, volley en nog veel zgn. kleinere sporten. Ik schreef toen ook voor Tennis Echo en enkele kleinere bladen. Op die manier kwam ik in contact met VTM, waar Hugo Symons me vroeg om mee de sportredactie uit de grond te stampen. Ik was er twee jaar producer van de ‘Sportshow’. In 1995 kreeg ik bij VT 4 een contract om er de nieuwsdienst op te starten. Ik deed er vrij veel voetbal, presenteerde een automagazine en drie jaar Premier League met buitenlands voetbal. Het is in die periode dat ik in contact kwam met zaalsportmensen uit Limburg, die een afzonderlijk sportprogramma wel zagen zitten. Maar waren de zenders toen niet geïnteresseerd of was het een kwestie van

budgetten; feit is dat het programma er niet kwam.”

Hoe kwam je dan bij RTV en bij uitbreiding bij Time Out terecht?

“In 2000 maakte ik de overstap van VT 4 naar RTV toen ik door Jan Peeters gevraagd werd om de sportredactie beter te structureren en zo werd ik er eindredacteur nieuws en chef-sport. Het was Telenet dat voorstelde om in de zaalsporten tot een betere samenwerking tussen de verschillende regionale zenders te komen. Iedereen nam toch in eigen streek matches op van regionale ploegen. Waarom konden die beelden ook niet getoond worden in de regio van de tegenstander, vroegen ze zich af. Op zichzelf kostte dat niet veel meer: er moest alleen een centraal verzamelpunt komen bij Telenet. De coördinatie gebeurde bij RTV en dus vonden ze het blijkbaar maar logisch dat ik het presenteerde. Let wel, ik ben dus nooit in de journalistiek gestapt met de bedoeling mijn hoofd zo veel mogelijk op het scherm te krijgen.”

Sommigen vinden je trouwens in Time Out bijzonder ernstig kijken.

“Ja, ik weet het, maar het programma wordt dan ook al om 9 uur op maandagochtend opgenomen. Er zijn andere momenten tijdens de week dat ik er beter uitzie... Ik weet het.”

Het programma zelf evolueerde nogal sterk op korte tijd. In het begin waren er veel reportages te zien uit alle mogelijke zaalsporten. Nu krijgen we één grote reportage, aangevuld met drie, vier andere verslagen.

“Dat klopt. Het werd ook snel duidelijk dat Telenet het basket zag als het ‘anker’ voor het programma. Maar als je dat attractief en dynamisch wil brengen en ook nog interviews geeft met spelers en coaches, dan moet je over een captatiewagen beschikken en drie camera’s. We stelden soms echter vast dat ook VRT op dezelfde match stond met een captatiewagen. Dan

kregen onze kijkers een samenvatting van een wedstrijd die ze de dag voordien misschien al nagenoeg integraal op VRT hadden gezien...Dat is niet goed. We zien wat VRT doet en spreken nu af voor een andere captatie met één groot item van 14 minuten, waarnaast nog drie vier reportages van 2'30" tot 3' kunnen komen, plus de klassemten, want we mogen absoluut niet over 30 minuten gaan, omdat sommige regionale zenders klokvastere uren hebben."

Jan Rummens

Is het tijdstip – 17u30 op maandagavond – niet wat ongelukkig?

"Misschien wel. Maar wie het absoluut wil zien, zal het wel opnemen, zeker? En mocht je dat vergeten zijn, dan kan je nog voor een minimaal bedrag terecht bij 'à la carte Telenet Digitaal'. Elke zender heeft trouwens het recht om de uitzending maximaal nog één keer in de week te programmeren en sommige doen dat ook. Door al die mogelijkheden hebben we niet echt een zicht op de kijkcijfers, maar ik ondervind toch wel dat het leeft..."

Wie maakt dan elke week de selectie van de matches voor 'Time Out'?

"Het voorstel komt van RTV, van mezelf zeg maar. Dat loopt heel vlot. De regionale zenders moeten alleen zorgen dat de gevraagde beelden bij Telenet bij een centrale server terecht komen. De wedstrijd waar we een captatie maken, heeft nog een bijkomend voordeel: die match kan rechtstreeks in het betrokken gebied uitgezonden worden. ATV deed dit al

enkele keren. Ze moeten alleen zorgen dat ze het signaal binnen krijgen en dat er een commentator aanwezig is."

Soms zie ik op mijn regionale zender beelden die ik de volgende dag opnieuw op Time Out te zien krijg...

"Dat is onvermijdelijk. Het is logisch dat de regionale zenders op zondagavond beelden geven die ze hebben of kunnen krijgen van ploegen uit hun regio. En soms overlapt dat wel eens met de maandagmatchen."

Hoe zou je Time Out graag nog verder zien evolueren?

"Bij het feit dat sommige zenders ander materiaal gebruiken waardoor de kwaliteit niet altijd even goed is als je ze naast die van andere zenders legt, daar heb ik me al bij neergelegd. Wat nog wel kan gebeuren, is dat de opnemende zenders nog meer aandacht hebben voor ploegen buiten hun regio, zodat we niet alleen het commentaar van de thuisploeg krijgen, maar ook van de bezoekers als het over een Vlaamse ploeg uit een andere regio gaat. Misschien hebben we daarvoor nog meer tijd en meer geld nodig. En vooral met die tijd zitten we soms krap op een drukke zondagavond, om op die momenten nog aan zulke zaken te denken. Ik besef dat we nog wel een weg te gaan hebben."

Time Out voldoet toch wel aan een behoefte? "Zeker. Ik vind alleen dat je alles z'n tijd moet geven. Tijdens het eerste jaar kijkt iedereen de kat uit de boom. Maar als je het tweede jaar doorgaat, springen wel meer mensen op de kar, krijg je b.v. overal cheergirls en stilaan meer een combinatie van sport en show, zoals dat ook in de NBA gebeurt in het basket. Door meer tv, krijg je meer sponsors, kan je betere spelers aantrekken, het is een cirkel die we zelf op gang moeten draaien."

Sta je positief tegenover handbal in Time Out?

"Ik vond die BeNeLiga een heel goed initiatief op zich. Het bracht eens iets anders. Je zag dat kampioen Sasja nu eens alle moeite van de wereld had om zich te plaatsen. Het was wel jammer dat je zo'n pak matches tijdens één weekeinde kreeg, terwijl het vervolg pas vier maanden later plaatsvindt. Weet je wat soms het probleem is bij alle zandsporten? Dat ze in het begin van de competitie niet precies weten hoe en wanneer het seizoen beëindigd wordt of wanneer de play-offs nu precies gepland staan."

Is handbal niet moeilijk in beeld te brengen?

“Het gaat wel bijzonder snel soms. Je hebt dan ook goede cameramensen nodig die weten hoe ze zoiets in beeld moeten brengen. Niet makkelijk. Kies je voor een ruim beeld, dan mis je niks, maar dikwijls zie je dan ook niks. Kies je voor een dichter beeld, dan mis je soms het overzicht en weet je niet meer waar de bal plots vandaan komt. Volley is gemakkelijker in beeld te brengen omdat je daar met een beperkter terrein zit. Veel hangt dan ook af van de werkomstandigheden in bepaalde zalen. Je moet een goede plaats krijgen, er moet voldoende licht zijn en het ideale zou zijn dat er een aparte vloer ligt voor elke sport met maar één soort lijnen, maar dat is een vraag die allicht niet realistisch is. Net zoals je moeilijk een specialist-cameraman kan hebben voor het handbal alleen. Onze cameramensen zijn allround, net zoals de commentatoren. Al kijken we bij de keuze ook wel uit wie deze sporten best aanvoelt.”

Je bent zelf al meer dan 25 jaar sportjournalist. Memorabele zaken meegemaakt, die je nooit meer vergeet?

“Een hele stapel. Een vijftal Engelse cupfinals samen met een monument als Rik De Saedeleer. Uniek. Zelfs met de koptelefoons op je hoofd kon je jezelf niet horen praten van al het kabaal van de supporters.

Ik heb met Jean-Marie Dedecker en zijn judoploeg mee de beklimming gedaan van de Mont Blanc. Mee naar boven dus en op 200 meter van de top geen meter meer vooruit geraakt. Getroffen door de hoogteziekte.

De meest memorabele herinnering was de reportage met ultraloper Witto De Meulder. Ik vergeet nooit de reportage over de Sahara-marathon: vier dagen na mekaar een marathon lopen. We zaten op de laatste dag met een Zwitser en een Italiaan zij aan zij aan de leiding. Allebei konden ze die fabuleuze ultraloop nog winnen. In mul zand met een rotsachtige ondergrond hard rennend naast mekaar, tot de Zwitser op een stuk rots trapt, uitglijdt, op zijn arm valt, zijn hoofd tegen een rots valt waardoor zijn kunstgebit uit zijn mond vliegt... Wij reden daar met een jeep vlak in hun spoor. En wat deed die Italiaan, de grootste concurrent van de Zwitser, nadat hij tien meter verder opmerkte wat er met zijn tegenstander gebeurde was? Ik krijg nog kippenvel als ik eraan terug denk. Hij keert op zijn stappen terug, helpt de Zwitser overeind, bezorgt hem zijn kunstgebit,

vraagt of alles verder zal gaan en ze zetten samen de tocht verder. Su-bliem! De Italiaan won wel natuurlijk omdat hij het meest fit bleef.”

Zelfs op Google staat je naam vermeld voor iets waar je je van geen kwaad bewust was.

“Straf eigenlijk. Je doet tien jaar je job zo goed en zo kwaad het kan. En dan – ik had al getekend voor RTV – hadden ze bij VT4 iemand nodig die Porto – Anderlecht ging doen, een match die beslissend was voor een blijvend Belgisch ticket in de Europabeker. Belangrijk dus. Ik zat daar heel slecht. Ik zag de ‘dug outs’ niet eens. Een hoge, steile tribune. Snerpend fluitende Portugese supporters gedurende heel de match van zodra een Anderlecht-speler de bal kreeg. Ik hoorde mezelf niet praten en dan ga je automatisch al een toon hoger praten. Een match vol incidenten en Anderlecht uiteindelijk als winnaar. Ik ging danig in de match op, maar was me niet bewust dat dit thuis overkwam als roepen of als supporteren voor de Brusselaars. In het naar huis komen de volgende dag, belde een journalist van Het Nieuwsblad me met de vraag of ik me bewust was van het feit dat ik alle supporters van de andere clubs over me heen gekregen had omdat ik voor Anderlecht supporterde. Ik was me niks bewust, maar ik krijg tot vandaag nog altijd vragen of verwijzingen naar die match, terwijl ik al tien jaar opnieuw elke dag gewoon onopvallend mijn werk doe. Merkwaardig toch.”

Je doet ook al jaren de persbabbel op KV Mechelen, de ‘Malinois’.

“Hugo Symons vroeg me om dat over te nemen. Ik doe dat al sinds 1991 en ik probeer dat objectief te doen, zoals ik ook voor RTV een objectief verslag van hun matches probeer te maken. Maar we hebben daar ook een programma voor het intern circuit en de VIPS en daar is het commentaar duidelijk ‘gekleurd supporteren’. Maar ik kan de twee best scheiden.”

Jouw ultieme droom als sportjournalist?

“De Olympische Spelen meemaken als journalist. Dat zou ik een grote uitdaging vinden. Ook al zou het niet professioneel kunnen, toch wil ik binnen vier jaar absoluut de Spelen van Londen ‘live’ meemaken. Dingen mee uit de grond stampen zoals bij VTM, bij VT4, bij RTV of bij Time Out, dat zijn mijn favoriete bezigheden.”

Marcel Coppens

Zal de Lange Munte opnieuw vollopen?

Welke ploegen de finale halen maakt de co-organisator van de bekerfinales, met name Apolloon Kortrijk, niet meteen uit. Voorzitter Karl Laverge heet alle ploegen die zich plaatsen van harte welkom, en is in de eerste plaats begaan met het neerzetten van een solide organisatie. Dat de succesvolle interland België-Zweden van vorig jaar wel een zekere garantie biedt op een goede afloop, staat als een paal boven water.

Karl Laverge: “Kijk, aan dit tweede topevenement dat we organiseren gaat een heel verhaal vooraf. De verhuis van de Mimosahal naar de Lange Munte was destijds niet enkel bedoeld als een verbetering van onze thuisaccommodatie. We hadden ook wilde plannen om een en ander te organiseren in die nieuwe topsporthal. Het zou jammer zijn dat niet te benutten, en vermits wij als club over die gerenommeerde West-Vlaamse ondernemingsgeest beschikken, zagen we uit naar iets groots. De sportdienst van de stad Kortrijk vroeg echter om geduld. We moesten in de eerste plaats aan de eigen clubwerking timmeren, ons thuis voelen in de nieuwe hal en proberen een netwerk uit te bouwen in de regio. Maar toen de suggestie kwam vanuit de VHV om een kwalificatiewedstrijd voor het EK te organiseren, en we vernamen dat het om België-Zweden kon gaan, hebben we geen moment getwijfeld. Apolloon Kortrijk was

er gewoon klaar voor, we besikten over een uitgebalanceerd team medewerkers en konden de promotiemachine in gang zetten. We organiseren al jaren een gigantische fuif waar 3000 man op afkomt, dus we hebben binnen de club wat ervaring op dat gebied. Het vervolg is gekend. Ruim 2500 toeschouwers in een afgeladen Lange Munte, een enorme sfeer, een fijne wedstrijd en iedereen tevreden. Die eerste organisatie was écht teamwork. Iedere medewerker was verantwoordelijk voor zijn segment, hoe klein ook, en het uiteindelijke succes heeft de club zeker geen windeieren gelegd. We hebben een zeer breed publiek aangetrokken, tot in Noord-Frankrijk, en -zeer belangrijk voor de clubwerking- we hebben met heel wat Kortrijkse scholen een blijvende samenwerking bereikt. De spin-off voor onze jeugdwerking is groot, en daar zijn we die organisatie eeuwig dankbaar voor. Kortom, ik denk dat we een gunstig handbalklimaat hebben gecreëerd in onze stad.”

Bisnummer

En dat gunstige klimaat was voor Karl Laverge en zijn clubbestuur de aanzet om de bekerfinales anno 2008 te organiseren. Opnieuw met een resem medewerkers, opnieuw met diezelfde West-Vlaamse ondernemersgeest, opnieuw met volle inzet. Een bisnummer zeg maar...
“We voelden ons als club opnieuw klaar voor

een groot evenement. De VHV heeft ons in die beslissing gesteund. Het is natuurlijk geen interland en er komt evenmin een Europese topploeg op bezoek. Maar wél onze nationale top, zowel bij de mannen als bij de vrouwen, en die zijn hier in West Vlaanderen ook al zelden te zien. Wie ook de finalisten mogen zijn, die ploegen brengen altijd heel wat supporters mee. Bovendien proberen wij West- en Oost-Vlaanderen te sensibiliseren om te komen kijken. Noord-Frankrijk is nu minder relevant. Ons promotieteam draait alvast op volle toeren. Onze droomfinale? Eerlijk gezegd, die hebben we niet. We weten dat het de Belgische top zal zijn, zowel bij de mannen als bij de vrouwen. Dat volstaat om in het project te geloven. De Lange Munte mag opnieuw vollopen, wij zorgen voor de animatie rond het veld, de ploegen voor het spektakel erop...”

Spannend

Enkele weken geleden hing er knap wat spanning in de lucht.

18

Sasja en Eynatten wilden beide naar de finale. En dat zullen de kampioenen geweten hebben. De eerste confrontatie werd een spannende, evenwichtige, maar weinig hoogstaande partij, waarin een erg stug verdedigend Eynatten de thuisploeg constant onder druk zette. Sasja kon mits collectief wroetwerk een helse achtervolging alsnog in een overwinning omzetten. Maar of die vierpuntenbonus voldoende zou zijn om de return te overleven, daar had zowat iedereen zijn twijfels over. Aanvoerder Rik Beuckels niet in het minst.

Rik Beuckels: “Het wordt zeker geen makkie. Twee jaar geleden kregen we in dezelfde omstandigheden ook al het deksel op de neus. Eynatten blijft een Angstgegner. Bovendien ligt een midweekwedstrijd ons niet. Ik denk overigens geen enkele ploeg. Zou afgeschafte moeten worden, tenslotte zijn wij geen profs. Dus wordt het knokken in de oostkantons. Vier doelpunten voorsprong is zeker geen veilige marge. We zullen daar aanvallend alleszins beter uit de verf moeten komen. Vandaag circuleerde de bal onvoldoende, hebben we ondermaats afgewerkt en te veel technische fouten gemaakt. Je zou kunnen stellen dat het alleen maar beter

kan worden in die terugmatch...”

De (eerste) Limburgse derby tussen Hasselt en Tongeren kreeg een verrassend verloop. Daar waar beide coaches een keiharde strijd voor een finalticket hadden verwacht, maakten de Eburonen er een onvervalste demonstratie van. Hasselt liep constant achter de feiten aan, raakte nooit dichterbij dan de aansluitingstreffer en kon zelfs tegen drie bezoekende veldspelers de kloof niet dichten. Resultaat: een afgetekende nederlaag en een fel geteisterd zelfvertrouwen voor de return.

Luc Boiten: “Dit is een zware nederlaag, té zwaar. Het enthousiaste Initia van tegen Sasja en de bekermatch in Neerpelt was nergens meer te bespeuren. En dat is bijzonder jammer, want nu is er een mirakel nodig om door te stoten naar de finale. Tongeren heeft ons in alle opzichten de les gespeld. Het enige wat we kunnen doen is een voorbeeld nemen aan Standard en Gent in het voetbal. Maar daarvoor is gedrevenheid en onvoorwaardelijke wil om te winnen nodig. En uitgerekend dat ontbrak ons vanavond...”

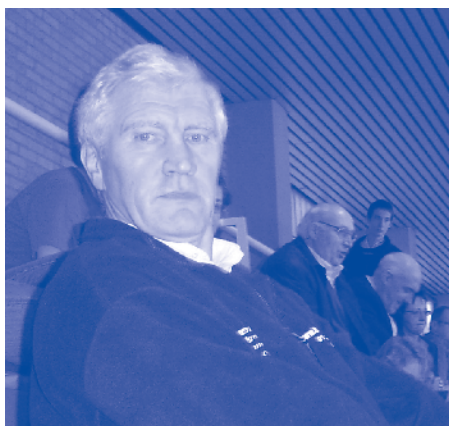
Jos Schouterden liet ondanks dat onverhoopt succes zeker niet het achterste van zijn tong zien toen we hem naar de Tongerse finalekansen vroegen. “Ach, aan de finale denk ik helemaal nog niet. Trouwens, voor mij is Sasja superfavoriet en als Alex met zijn team zo ver geraakt zullen die jongens de kans niet laten liggen. Sasja heeft opnieuw uitzicht op de dubbel als je 't mij vraagt. Maar wij gaan nu alleszins voor die finale. Jammer dat na het uitvallen van Tuur De Preter en Mark Hulsbosch onze kern zo beperkt is. Er zijn maar een achttal valabele spelers inzetbaar. Maar mentaal staan we sterk na de ruime zege van vanavond...”

Cois Van Aelst

De handbalmeisjes van Katarakt-land

In de schaduw van de fruitbomen, in het door een TV-serie over appels en peren bekend geworden Haspengouw, floreert sinds 1978 een handbalclub met een heel eigen identiteit. De Truiense handbalvereniging Juventus Melveren werpt zich op als een echte familieclub, in de vele betekenissen van het woord. Terwijl meer en meer clubs met dames en heren gescheiden gaan werken, predikt voorzitter Romain Martens de eenheid.

Romain Martens: “Bij Melveren spelen de dames sinds jaren het hoogst, en zij zijn dan ook de vaandeldragers van de club. Zij trekken ook het meeste volk. Maar de herenploeg is zich de laatste jaren aan het opwerken. Het gaat goed met de club, en dat hebben we in grote mate te danken aan de eenheid en de samenhang. De dames en heren komen naar elkaars wedstrijden kijken, trainen na elkaar, helpen samen mee aan de clubactiviteiten. Die cohabitation is gewoon een onderdeel van een goed en stabiel clubleven. In andere clubs wordt er soms gesplitst omdat bij voorbeeld de dames niet meer uit de schaduw van de heren treden, of om een van beide te dwingen verantwoordelijkheid op te nemen binnen de club. Maar voor ons zou het nadelig zijn. Er zouden meer vrijwilligers nodig zijn, meer tijdverlies door twee mensen die hetzelfde doen, en misschien zelfs naijver voor subsidies of trainingsuren.”

Hoe staat de Melverse damesploeg ervoor?

Romain Martens: “De laatste jaren hebben

we een pak ervaring verloren. Caroline Bessemans, Liesbeth Stinckens en Karen Snyckers zetten een punt achter hun carrière, en dat vang je niet zo maar op. Vooral de keepsters lopen niet dik gezaaid. Modale speelsters willen nu ook boter bij de vis, en dan werk ik liever met eigen jeugd. Wij hebben er altijd naar gestreefd enkele meerwaardespeelsters binnen te halen, maar daarvoor moet je nu echt al bijna de grens over. En daar trekt men meer en meer de neus op voor onze competitie. We hebben de hand aan de ploeg geslagen, bij de jeugd, maar we hebben nog enkele jaren te overbruggen. En dat zal niet makkelijk zijn.”

Hoe schat je de damescompetitie dit jaar in?

Romain Martens: “De vijfver wordt wat klein, zeker op het hoogste niveau. Eredivisie is dit seizoen opgedeeld in drie delen. Je hebt de top met Visé, Antwerpen, Meeuwen en Melveren, waar Visé toch wat bovenuit steekt. Net daaronder Initia, Eynatten en Turnhout. Turnhout is zeker verstandig aan het bouwen. Onderaan heb je ten slotte Bocholt, DHT en Atomix. Ik heb Bocholt ervaren als een enthousiaste club, momenteel nog groen op dit niveau, maar die alles heeft om een vaste waarde te worden. Atomix is een club waar niets moet en die wil spelen op het niveau dat ze sportief verdient. Dit jaar gaat het wat minder, maar dat kan snel evolueren. Atomix is, net als DHT, noodgedwongen aangewezen op eigen kweek. Ik zie Neerpelt vrij snel terugkeren naar eredivisie, maar betreur dat Hamont niet wil stijgen. Als je het sportief verdient moet je het ook doen. Voor de verplaatsingen moet je het alleszins niet laten, dan speel je beter in eredivisie dan in eerste nationale. Het zou volgens sommigen een rem zijn dat je in eredivisie beloften moet hebben en in eerste nationale niet. Er gaan dan ook stemmen op om de beloften af te schaffen, maar daar ben ik tegen. De beloften zijn ideaal voor jonge speelsters, én voor het clubgevoel. Als je ze apart moet laten spelen heb je weer extra vrijwilligers en vervoer nodig. Ik denk trouwens dat het contraproductief is: beloften zijn een tussenstap in de uitbouw van een club, want je hebt minder speelsters nodig om een beloftenteam op de been te brengen dan om een aparte ploeg in te zetten.”

Wat zijn concreet jullie ambities?

Romain Martens: “De bekerfinale hebben we nog nooit gespeeld, die halen zou schitterend zijn. Eynatten moet een haalbare kaart zijn. Na ons topjaar 2006, waarin de heren promoveerden naar eerste nationale en onze dames kampioen speelden, zou dat een nieuw hoogtepunt zijn in onze clubgeschiedenis. En dat net op het moment dat we dertig jaar bestaan. Maar ik zie de toekomst van het verenigingsleven niet zo rooskleurig in. De laatste jaren is het verlies aan engagement echt in een stroomversnelling geraakt. Een medewerker vinden voor een eenmalig evenement is nog altijd geen probleem. Met de club gaan we elk jaar enkele dagen helpen op een grote jumping. Daarvoor krijg ik probleemloos 100 man mee. Maar om de boel te organiseren, week na week, is het echt schrapen. De mensen hollen van de fitness naar de film, pikken een wedstrijdje of een training mee, nog wat chatten, een skireisje, en vooral hard werken, met twee. Ik denk dat we binnen vandaag en tien jaar geconfronteerd zullen worden met een heel ander en veel professioneler gestructureerd verenigingsleven. Hoge lidgelden, om een geringer aantal vrijwilligers te compenseren. Ondertussen krijgen we het gelukkig nog rond in Sint-Truiden. Als ik naar andere handbalclubs kijk, zie ik toch veel mensen die er 20 of 30 jaar geleden mee begonnen, en nog altijd de boel doen draaien. De club is hun levenswerk geworden. Maar veel nieuwe medewerkers, mensen die pas aan een levenswerk beginnen, komen er niet echt bij. De jongeren willen of kunnen de tijd niet meer opbrengen die de oude garde er nog aan besteedt. Ondanks

onze titel van 2006 zijn wij nog steeds een club die het voornamelijk van acties moet hebben en niet van sponsoring.”

Sarina Leenen (24) is een van de steunpilaren van de damesploeg uit Sint-Truiden. De grote opbouwster is een echte meerwaardespeelster voor België, die in staat is onder druk een wedstrijd te beslissen.

“Ik ben eerder toevallig begonnen handballen. Ik speelde al wat voetbal en basket, toen ik in de sporthal van de wijk Nieuw Sint-Truiden stond te kijken naar een training van de jeugd van Melveren. Ik vroeg of ik mocht meespelen, en ik was vertrokken. Dirk Mommen is zowat in alle jeugdreeksen mijn trainer geweest. Ondertussen voel ik me nog altijd opperbest in Melveren. Ik heb niet de ambitie om naar het buitenland te gaan of profspeelster te worden, als men mij er al om zou vragen. Voor het seizoen zijn er altijd ploegen die me contacteren, maar ik heb het echt naar mijn zin bij Melveren. De sfeer is goed, we hebben minder moeite dan verwacht om het vertrek van enkele spelers op te vangen, en conditioneel zijn we erop vooruit gegaan. Vroeger was dat in vergelijking met de andere toppers ons zwakke punt, maar nu niet meer. Eynatten is onze tegenstander in de halve finale van de Beker, en we zouden de klus in principe moeten kunnen klaren, zeker in twee wedstrijden. Een blessure zoals die van Marijn Peeters, kan altijd roet in het eten gooien natuurlijk. Maar ik zou dolgraag die bekerfinale spelen.”

Intussen ziet het er niet best uit voor Melveren na een 26-17 nederlaag in Eynatten ...

David Van Dorpe

De vrouwenploeg van Zandvliet bestaat 30 jaar

Zandvliet, ten noorden van Antwerpen. Samen met Berendrecht bleef dit rustige polderdorp in de jaren '50 gespaard van de havenuitbreiding. Intussen ligt het verscholen tussen de Nederlandse grens, de A12, het Delwaidedok en chemiereus BASF. Eens per jaar wordt Zandvliet opgeschrikt door het folkloristische gansrijden. Maar Zandvliet ademt ook handbal. En dat heeft het te danken aan slechts één persoon: Michel Mike De Clercq. Vroeger turnleraar in de jongensschool, stichter van Zandvliet HC, nog steeds jeugdtrainer, GvA-reporter en medewerker aan dit eigenste blad. In 1977 begon hij in Zandvliet met een vrouwenploeg. De 'lieven' van de mannenploeg, weet je, maar terwijl de mannenploeg in 1998 ter ziele ging bleef de vrouwenploeg met vallen en opstaan steeds overeind. Anno 2008 viert ze haar 30-jarig bestaan. Daarover een terugblik met 'het bestuur' van Zandvliet HC, de (tweeling)zussen Brigitte en Bernice De Hert.

ZANDVLIET HANDBALCLUB

"Het is inderdaad begonnen in 1977," vertelt secretaris Bernice De Hert, "de mannenploeg werd overal vergezeld door vrouwelijke supporters. De vriendinnen en vrouwen van de spelers, vriendinnen van de vrouwen, zussen van de spelers, je weet hoe dat gaat. En zo groeide bij ons de interesse om te handballen. We spraken daarover met Michel De Clercq, toen al vele jaren actief bezig met handbal in ons dorp. Michel zei: als je volgende week tien speelsters hebt, geef ik training. De week nadien stonden er tien meisjes in de school van Zandvliet en zijn we gestart. Het is inderdaad heel gek begonnen. En de enige die er van bij de start bij was, en nu nog steeds actief, is mijn zus Brigitte."

Michel De Clercq is de rode draad doorheen het verhaal. Hij begeleidde de jeugd, de man-

nenvloeg en dan ook maar de vrouwenploeg van Zandvliet. Zijn verdienste is enorm. Niet alleen voor het handbal in dit rustige polderdorp, maar vooral voor de handbalsport in het algemeen. Want wie in de 50-jarige geschiedenis van het Belgische handbal duikt, vindt heel wat grote namen terug die door Michel Mike De Clercq werden opgeleid: bondscoach en Sasjatrainer Alex Jacobs, de gewezen internationals Marc Smits en Danny Jongeneelen, maar ook Kevin Jacobs en Dirk Claessens (beiden Sasja) scoorden hun eerste goals bij de jeugd van Zandvliet. Ook minder gerenommeerde, maar daarom niet minder verdienstelijke handballers dragen de stempel Michel De Clercq. 'Voor hem mag in Zandvliet een standbeeld worden opgericht', zeggen de zusjes De Hert in koor.

Opvangnet

Maar terug naar de vrouwen van Zandvliet. Aanvankelijk speelde de ploeg enkele seizoenen in de toenmalige provinciale reeks. Met wisselend succes. Hét grote probleem was immers nieuwe speelsters werven. "Je zult wel begrijpen dat we in de polder niet meteen een brede recruiteringsbasis hebben," weet Bernice De Hert, "we ronselen eigenlijk altijd via via nieuwe speelsters. Nee, een samenwerkingsverband met een of andere school hebben we niet. Ieder seizoen opnieuw schrapen we een minimum aantal speelsters bijeen, 10 à 12, nooit een overschot. We hebben altijd wel een

goede relatie gehad met enkele Antwerpse clubs, in eerste instantie Sasja. Daar werd tot vier keer per week getraind, en meisjes die zulks niet meer zagen zitten, omwille van professionele of familiale redenen, kwamen graag naar ons. In die zin zijn wij altijd een opvangnet geweest voor speelsters die het wat kalmer aan wilden doen. Meisjes van Sasja, maar ook van Merksem, van Brasschaat, van Uilenspiegel, zelfs van Hasselt. Maar vergeet niet dat wij een club uit het noorden zijn hé, die afstand schrikt velen af hoor. Michel De Clercq heeft nog heel wat jonge meisjes in de jeugd, meisjes van Zandvliet of Berendrecht, van de polder zeg maar. Maar eens die lokale jeugd de miniemenreeks is ontgroeid gaapt er een kloof. Bovendien is naar de sporthal Luchtbal komen trainen en spelen niet altijd evident. Dat vraagt organisatie en goede wil van de ouders. Zo vallen er meisjes af, snap je? Een sporthal in de polder zou ongetwijfeld een oplossing bieden. Er bestaan plannen, maar concreet is er vooralsnog geen beweging in dat dossier. Intussen zijn omzeggens alle huidige speelsters van 't stad, die wonen niet in de polder hoor. Dus het probleem wordt wellicht acuter als die poldersporthal klaar is. Luchtbal is eigenlijk centraal gelegd.”

22

Hondstrouw

Zandvliet is en blijft een merkwaardige club. Niet alleen omwille van die bizarre geboorte of die constante overlevingstocht. Ook de getrouwheidscurve is merkwaardig. Denise Van Heurck, een van die speelsters die vanuit de topklasse een stap terugzette bij Zandvliet, stopte pas vorig jaar met spelen. Op 52-jarige

leeftijd, asjeblijft. En dan Brigitte De Hert, voorzitter van Zandvliet én nog steeds actief speelster. Al 30 jaar lang, in goede en slechte dagen. In april wordt ze 49 en vandaag staat ze in het team samen met dochter Karen die afhaakte bij Uilenspiegel, DHW en Atomix, en terugkeerde naar de oude stal. Hondstrouwe meiden, die van Zandvliet...

“Nee, het is niet uit noodzaak dat ik blijf spelen en trainen,” lacht Brigitte, “integendeel, ik heb er nog enorm veel plezier in. Ik geef me voor 100%, zowel op training als in competitie. En als toevallig onze keeper ontbreekt sta ik nog in doel ook. Ik heb altijd graag handbal gespeeld. Vier jaar geleden scheurden mijn kruisbanden. Ik werd geopereerd, heb een jaar lang moeten revalideren, maar ik ben opnieuw gestart. Karakter hé, die van de polder. An De Greef heeft zo ook opnieuw het handbalgeluk gevonden bij ons.”

An De Greef, een van de grootste talenten ooit in ons vrouwenhandbal. Als tiener gestart bij het toenmalige Sasja, daarna naam en faam gemaakt bij het legendarische Hasselt, terug naar Sasja en finaal als fin de carrière naar Meeuwen. Zes jaar niet gespeeld en nu bij Zandvliet. Waarom destijds gestopt?

“Ach, enerzijds omdat ik het niet meer kon opbrengen, anderzijds omdat ik te veel last van blessures had. Kijk, vanaf mijn zestiende heb ik constant op niveau gespeeld. Tot bij Meeuwen. Daar werd het me echt te veel. Uitgeblust, heet dat. Competitie kon ik nog appreciëren, trainen niet meer. En ja, na zes jaar inactiviteit hebben enkele speelsters van Zandvliet me over de streek getrokken om te herbeginnen. En dat valt mee, het is wel een heel ander niveau, maar toch best leuk. Vooral de instelling van deze groep is totaal anders. Hier speel je voor je plezier. Er wordt getraind, gespeeld, winnen liever dan verliezen, maar er mag en moet ook gelachen worden. Ik heb hier het plezier in handballen teruggevonden.”

Missie

Meteen recht in de roos: de missie van Zandvliet. Wéér zo'n merkwaardig aspect van de club: ‘Het voornaamste binnen de ploeg is

dat iedereen zich goed voelt en dat er plezier gemaakt wordt', lezen we in de beknopte historie.

"Dat zijn geen holle woorden, dat is ook zo," lacht Brigitte, "dat principe is gewoon de drijfveer binnen onze groep. We hebben een ploegske, op het veld, maar ook ernaast. We gaan eens samen bowlen, we gaan eens samen uit eten, kortom plezier primeert. Pas op, in een wedstrijd gaan we voluit om te winnen. Maar niemand houdt er een trauma aan over als we verliezen. Misschien even depri, maar... het was een leuke match en we hebben alles gegeven. Zo moet dat. Momenteel staan we in de ligareeks mooi gerangschikt, alleszins vrij van zorgen. Maar we hebben ook al zwaar verloren hé, het is verre van een triomftocht in die reeks. Maar plezier primeert. Ja, we zijn ook wel een familieclub. Neem nu onze ouders, die hebben altijd meegewerkt in goede en kwade dagen. Onze moeder is nog altijd de Mams voor de ploeg, een vurige supporter en verantwoordelijk voor de was en de plas van het team."

Bij een jubileumjaar hoort omzien met verwondering. Herinnert 'het bestuur' zich nog

hoogte- en dieptepunten?

"Dat is niet zo moeilijk," weet Bernice, "het absolute dieptepunt kwam er eigenlijk net voor dit seizoen. We hebben toen wekenlang in de onzekerheid geleefd of we wel konden starten. We zijn dan een reddingsoperatie begonnen, speelsters opgebeld of gevraagd via e-mail. Eerlijk gezegd, met dank aan de VHV, want de bond heeft enorm veel begrip getoond. Onze plaats in de ligareeks is altijd opengebleven tot het verlossende telefoontje. Maar het is bang afwachten geweest, ja een echt dieptepunt. Intussen vieren we alsnog ons 30-jarig bestaan. En daar houdt het niet mee op hoor. We willen koste wat het kost die club overeind houden..."

"Het hoogtepunt is al even makkelijk," besluit Brigitte, "dat is de kampioentitel in 1999, na een testwedstrijd tegen Brasschaat, en de promotie naar eerste nationaal. Twee seizoenen heeft dat sprookje geduurd. Het eerste jaar eindigden we eerste in de play-downs. En daar hebben we toch een serieus feestje rond gebouwd. Alle redenen zijn goed om te feesten bij ons, inderdaad..."

Cois Van Aelst

23

LIPKENS

Sportswear

**Partner van de Handbalscheidsrechters
Specialist in scheidsrechterskledij, teamwear, ballen, schoenen,
trainingsmaterialen...**

Eigen textieldrukkerij, reclamepanelen,
zeilbedrukkingen, stickers, promokleding

Altijd bereid tot speciale clubacties met uitzonderlijke prijzen

Selekaertsstraat 20, 3900 Overpelt,
011/662104, GSM 0499/383359
lipkensmarc@skynet.be

Handbal is een beetje een verslaving

Portret van iemand die al sinds jaar en dag niet meer uit het Limburgse handbal is weg te denken: Arnaud Marguillier, 48 jaar jong en pionier van het Kortessemse handbalgebeuren. In 1980 stampte hij Pentagoon Kortesse uit de grond en tot op heden is hij nog steeds het hoegbeeld van deze vereniging, waarvan de heren senioren dit seizoen verbazen in de Liga Oost. Als bestuurslid, jeugdtrainer en secretaris is hij van onschatbare waarde voor zijn club. Daarom blikken we terug op de weg die hij tot nu toe in het handbal heeft afgelegd en polsen we terloops naar de huidige sportieve toestand bij Pentagoon.

Waarom ben je begonnen met handballen en hoe ben je bij Pentagoon Kortesse terecht gekomen?

Arnaud Marguillier: “Dankzij Piet Moons ben ik op mijn 13de in het Sint-Jozefscollege van Hasselt met handbal in contact gekomen. Samen met klinkende namen als de gebroeders Smeets en Loepie Brouwers maakte ik als doelman deel uit van het collegeteam. Op mijn 14de liep ik bij het voetballen echter een ernstige oogkwaetsuur op, waardoor ik de keeperspositie noodgedwongen moest opgeven. Jaren later, in de lente van 1980, werd ik door twee Kortessemse jongeren, Jerry Wessaert en Philip Dirix, zoon van gewezen UK-lid en PKL-voorzitter Jean Dirix, gecontacteerd om samen met hen in Kortesse een handbalclub op te starten. De idee om met een handbalclub te starten sloeg meteen aan bij een aantal tieners en jonge twintigers. Omdat het voor mij een mogelijkheid was om wat praktijkervaring op te doen tijdens mijn studies van sportleraar en vermits ik toch al een beetje handbal had gespeeld, werd ik dan maar meteen speler-trainer.”

Beschrijf je evolutie binnen de club eens.

Arnaud Marguillier: “Ik begon op mijn 21ste als speler-trainer en hield deze combinatie gedurende twee jaar vol. Daarna ben ik tot mijn 33ste spelverdeler geweest bij de eerste ploeg. Na een inactiviteit van enkele seizoenen heb ik de draad terug opgenomen in de provinciale reeksen bij de derde ploeg. De laatste jaren heb ik sporadisch de pantoffels nog eens aangetrok-

ken ter gelegenheid van een handbaljamboree. Daarnaast hebben we in 1983 met enkele mensen de jeugdwerking opgestart. Een jaartje later werd ook de eerste damesploeg opgericht. Tot op heden ben ik altijd als trainer van verschillende (jeugd)ploegen actief geweest. Daarnaast ben ik dus ook nog bestuurslid en beheer ik als secretaris ook de financiën van de club.”

Gezien je brede waaier van activiteiten binnen de club lijkt het wel een eenmansbedrijf. Vanwaar al die passie? Ga je bij wijze van spreken nog elke zondag met evenveel plezier de welven coachen?

Arnaud Marguillier: “Toegegeven, als je 28 jaar bij één en dezelfde club bezig bent en je duikt wekelijks bij allerhande activiteiten of overal rond de handbalvelden op, dan gaat men je automatisch met die club vereenzelvigen. Maar ik ben ook de eerste om te benadrukken dat Pentagoon Kortesse niet staat of valt met mij. We kunnen rekenen op uitstekende bestuurders en gepassioneerde sympathisanten, die ik één voor één zeer dankbaar ben. Verder moet ik toegeven dat het handbal erg veel van mijn tijd opsloort. Ik heb dat echter nooit erg gevonden. Eigenlijk is het een soort van verslaving geworden.”

Hoe gaat het met de Kortessemse jeugd? Krijg je nog voldoende spelers warm voor het handbal? En hoe zit het met de doorstroming naar de seniorenploegen?

Arnaud Marguillier: “De rekrutering en instroming van jongeren verloopt momenteel vrij

vlot. In een dorp is dat wellicht ook wat eenvoudiger dan in een stad omdat je de jongeren makkelijker kunt bereiken. Maar toch moet je voortdurend de concurrentie aangaan met anderen. Resultaat is wel dat er momenteel zowel bij de pagadders als bij de welpen ongeveer 25 kinderen training volgen, daarnaast zijn er nog de pupillen, miniemen en kadetten. In totaal toch meer dan 80 jongens en meisjes. En vanaf volgend jaar hopen we opnieuw met een aparte jeugddoorstroming voor die meisjes te kunnen starten vanaf de pupillen. Hoewel we bij de jeugd nooit sterk met drop-out geconfronteerd werden, verliep de rekrutering rond het jaar 2000 wel minder vlot. Zodanig dat wij momenteel wel worden geplaagd door een minimale doorstroming van jeugdspelers naar de senioren. Maar over enkele jaren staan er wel weer heel wat talentrijke jongeren aan de deur te kloppen.”

Men durft wel eens beweren dat Pentagoon ambitie ontbeert. De activiteit op de transfermarkt is jaar na jaar heel beperkt en de heren senioren kamperen al geruime tijd in de toenmalige 1e Landelijke, nu Liga Oost...

Arnaud Marguillier: “Ik meen toch te mogen zeggen dat wij in het verleden al heel wat ambities hebben gerealiseerd. Denk maar aan onze damesploeg, die al twee maal in eredivisie gespeeld heeft. Ook onze heren seniorenploeg speelde al eens in tweede nationale. Het klopt dat wij jaar na jaar grotendeels met eigen jeugdproducten spelen. Persoonlijk vind ik dat een groot pluspunt, maar het klopt dat constant presteren versterking van buitenaf vraagt. Misschien hebben wij ons op dat vlak de afgelopen jaren nogal bescheiden geprofileerd. Bestuur en spelersgroep staan nu echter wel op één lijn qua de ambities voor dit en volgend seizoen. Tenslotte wordt er op dit moment een veelbelovende kadettenlichting klaargestoomd, die over een paar jaar zonder twijfel klaar zal zijn voor het grote werk. De lat zal op dat moment dan ook hoger gelegd worden.”

Hoe lang ga je er nog mee door? Zul je het handbal ooit kunnen missen?

Arnaud Marguillier: “Momenteel zie ik geen enkele reden om aan afhaken te denken. Ik vraag me ook af wat ik wel met al die vrije tijd zou doen? Anderzijds zijn er binnen de club toch wat veranderingen op til, met als doel

het algemene clubbeleid te verbeteren. Wat minder hooi op de vork zou zowel mezelf als de club ten goede komen. Ondanks het grote belang dat ik aan Pentagoon hecht, zijn er ook andere leuke dingen in het leven.”

Wat is je mooiste herinnering bij Pentagoon? En waaraan wil je liever niet herinnerd worden?

Arnaud Marguillier: “Op sportief vlak zijn de twee kampioenstitels die ik als speler behaalde mooie herinneringen. Maar de titels van jeugd- en damesploegen liggen me minstens even na aan het hart. Ik ben ook ontzettend fier als ik zie dat er heel wat Kortessesemse jeugdproducten, zoals Evy Machiels of Bart Ulens, een mooi parcours in het handbal hebben afgelegd. Daarnaast denk ik ook met veel genoegen terug aan het 25-jarig jubileum van Pentagoon. Ik heb die dag heel wat oude bekenden teruggezien, een signaal dat Pentagoon toch voor veel mensen iets heeft betekend in hun leven.

Over mijn grootste teleurstelling in het handbal moet ik niet lang nadenken. Wij moeten al meer dan twintig jaar met senioren en enkele jeugd ploegen uitwijken naar de sporthal van Borgloon. Onze eigen Kortessesemse sporthal voldoet qua lengte niet aan de vereisten van de handbalbond. Het is dan ook mijn grote wens om onze eerste ploeg ooit terug in Kortessesem aan het werk te zien. Dat zal de aantrekkingskracht van het handbal in onze gemeente alleen maar ten goede komen.”

Rob Kwanten

Bogdan en Vladimir Olexiouk: De appel en de boom samen op het veld

In september 1995 deed Bogdan Olexiouk zijn intrede in het Belgische handbal. Recht van de luchthaven werd hij naar Maasmechelen gevoerd, waar Apolloon Kortrijk het in de toenmalige tweede klasse opnam tegen de thuisploeg, een van de favorieten uit de reeks. De nieuwe spelverdeler warmde zich op hoog in de tribunes van sporthal de Kommel, achternagelopen door zijn vijfjarige zoontje Vladimir, die ook al druk met de armen zwaaide. Bij de rust had Olexiouk al zeven streepjes achter zijn naam. Kortrijk vertrok met een onverhoopt punt (22-22) op zak uit het verre Limburg. Intussen zijn we 12 jaar later en spelen vader en zoon samen in de Kortrijkse hoofdmacht: een unicum.

Vladimir, 17 intussen, beleeft het jaar van de doorbraak. Hij studeert aan de topsportschool, waar hij met rasse schreden vooruitgang boekt. Ook in zijn club gaat het hem voor de wind. Aanvankelijk bleef het bij regelmatige invalbeurten, maar sinds december (en de trainerswissel bij Kortrijk) mag 'Vladi' voluit zijn kans gaan. En Bogdan, net 44 geworden, doet er met plezier nog een jaartje bij.

Bogdan: "Ik ken mijn lichaam na al die jaren voldoende om te weten hoever ik nog kan gaan. Ik heb altijd hard getraind, en nu nog vraag ik geen privileges. Ik neem deel aan alle baltrainingen in de club, en ga daarnaast nog lopen en aangepaste krachttraining doen. Snel en met kleine gewichten. Ik ga niet uitbollen, ik geef me voor 100 procent, tot de dag

dat ik stop. Maar de dag na de wedstrijden heb ik het kwaad, dan is de ijszak nooit ver uit de buurt..."

Hoe kijk jij tegen je vader aan op het veld?

Vladimir: "Ik zie hem niet echt als mijn vader en ook niet als een medespeler. Eigenlijk is hij eerder een trainer op het veld. We spreken redelijk wat af, in aanval en in verdediging, en ik voel wel dat hij me extra in de gaten houdt. Tijdens de wedstrijd krijg ik ook wel eens onder mijn voeten, en dan is het nogal kortaf, maar ik weet ook wel dat het in het heetst van de strijd is. Gisteren verdedigde ik op de vleugel en heb ik me een keer laten vangen. De hoekspeler was ingesneden en ik reageerde te laat. Toen heb ik het wel moeten horen: "kijk naar je man en niet naar de match ****!!". Gisteren vertrok hij in tegenaanval en ik durfde hem de pas niet geven omdat ik vond dat er te veel risico was. Dat vond hij ook niet zo fijn. Hij perste er alles uit om die jonge gasten eraf te lopen, en dan gaf ik de bal naar de andere kant. Maar hij heeft meestal overschot van gelijk, en het is wel zalig om met hem samen te spelen. Hij heeft enorm veel inzicht. Ik voel ook dat hij nu ook nog voor een stuk doorspeelt voor mij, dus ik probeer zo veel mogelijk te leren. Na de wedstrijd praten we er ook nog over na, maar niet tot in het oneindige, alleen de essentie."

Hoe wordt je handballer in Oekraïne?

Bogdan: "Ik ben begonnen handballen in de schoolploeg van mijn geboorteplaats Kolomya in het westen van Oekraïne. Toen ik 18 werd

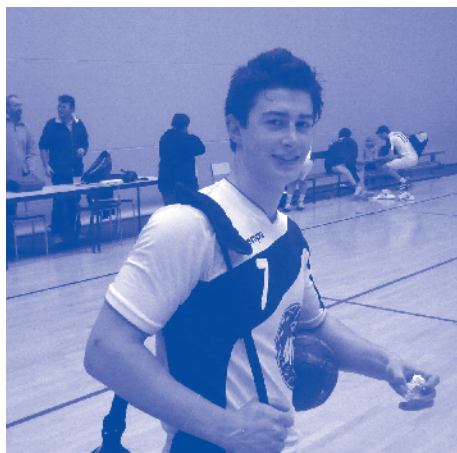
ging ik studeren aan de 'Nafta y Gaz -universiteit' van Ivano Frankovsk, de provinciehoofdstad. Na één jaar werd ik opgeroepen voor mijn legerdienst en kwam ik in de kern van SKA Lvov terecht, een eredivisieclub. Elke sportclub in het voormalige Oostblok waarvan de naam met CSKA of SKA begint was een legerclub. Zoals Dinamo trouwens de politieclub was. Bij SKA Lvov speelde ik in het tweede seizoen bij de hoofdmacht. Na mijn legerdienst was ik van plan terug te keren naar de universiteit, maar ik werd opgevestigd door de scoutingmachine van Zaporozhde, een handbalgrootmacht in de toenmalige USSR, en nu nog steeds in Oekraïne. Zaporozhde is een echte machine. Ze beschikken over een netwerk van 200 scholen uit de regio waar intensief gehandbald wordt. Je kan er bij wijze van spreken elke tweede persoon die je tegenkomt op straat op een handbalveld zetten. Hun reservoir is enorm, en ze zouden waarschijnlijk een hele afdeling kunnen vullen, maar ze mikken enkel op de top. Recreatief handballen is er niet echt bij. Ofwel ben je na je schooltijd goed en krijg je een profcontract -al dan niet gecombineerd met hogere studies- bij de hoofdmacht of een van de andere ploegen uit de regio, ofwel houdt het op en moet je een baan gaan zoeken. Doordat de USSR een staats-economie had, behoorden de sportploegen toe aan de diverse bedrijven of staatsinstellingen -het leger, de politie,...- en hadden de spelers daar een arbeidscontract, met vrijstelling om te sporten.

We speelden in de sterke Sovjetcompetitie, met grote kleppers als Minsk, Kaunas en Skif Krasnodar. Toen ik er toekwam had Zaporozhde net de finale van de EHF cup verloren, te-

gen Dinamo Boekarest. Dat jaar waren ze in de competitie echter pas vierde geworden, wat geen recht gaf op Europees handbal. Wel werd ik geselecteerd om met de USSR naar de Universiade in Roemenië te gaan. We hebben er de zilveren medaille gewonnen. Ik speelde er in de ploeg met Andrei Chepkin, de gigantische pivot van de USSR, die later tot Spanjaard werd genaturaliseerd en recent nog op zijn 42ste een interim deed bij THW Kiel. Ook de later legendarische keeper Igor Tshoumak speelde in die ploeg."

"In 1990, toen Vladimir net 3 maand was, kreeg ik dan een transfer naar de Poolse topclub Wroclaw. Zij waren getipt over mij door een Oekraïense speelster van hun damesploeg. Wroclaw was de legerclub, en daar heb ik ruim vier jaar gespeeld. Via de Kortrijkse trainer Andrzej Sokolowski, die goede banden had met Wroclaw, speelde Kortrijk daar een tornooi, en zo zijn we in contact gekomen. Daarna zijn we met Wroclaw ook nog naar België gekomen. Ik herinner me dat we toen tegen Sasja speelden, met Alex Jacobs als speler, en tegen Kiewit, met Mietek Wojczak."

"In België hebben we ons goed geïntegreerd en ik voel me goed bij Kortrijk. Ik word er gerespecteerd en heb een goeie job bij Barco. Na twee jaar heb ik mijn enkel gebroken in een wedstrijd, en sindsdien heb ik mijn speelstijl wat moeten aanpassen: sprongshots zijn nu zeldzaam. Ik ben er ook eens een jaartje tussenuit geweest als trainer bij Thor Middelkerke. Dat Vladimir nu ook doorbreekt is natuurlijk een extra motivatie. De topsportschool is een goede keuze geweest. Met Jos Schouterden

kan je trouwens goed over handbal praten: met weinig woorden elkaar toch meteen verstaan. Ik denk wel dat Vladimir best nog een jaartje thuis blijft, al hebben enkele ploegen al geïnformeerd. De hele week op internaat en in het weekend ergens spelen bij een topclub aan de andere kant van het land, is niet goed voor een jongen van 17. Ik heb het zelf meegeemaakt toen ik jong naar het leger moest. We zien wel.”

Dinosaurus

Bogdan: “Ik heb me wel eens geërgerd aan de zwaar gediplomeerde Belgische trainers die me dan komen vertellen: “Bogdan, jij speelt en denkt ‘oude’ handbal”. Ik stel dan mezelf voor als een oude dinosaurus en probeer mij in te beelden wat dat moderne handbal van hen dan wel zou kunnen zijn. Kan er mij iemand uitleggen wat er fundamenteel veranderd is de laatste jaren buiten de snelle beginworp? Ik denk trouwens dat Kortrijk een van de ploegen is die de snelle beginworp best beheersen in onze reeks. Volgens mij associëren zij mijn manier van training geven als van de oude stempel. Ik ben enkele jaren de interim-trainer geweest bij Kortrijk. Ik geef vrij veel basisoefeningen, maar dat is uit noodzaak. Te weinig spelers kunnen een goede pas geven, laat staan in beweging, tijdens de fase, analyseren, beslissen en uitvoeren. Daarom moet er bij de senioren nog veel energie worden gestoken in basisvaardigheden. Maar ik hou de verantwoordelijkheden goed gescheiden. Als een ander trainer is, zet hij de lijnen uit, als ik trainer ben doe ik dat.”

Vladimir heeft het intussen best naar zijn zin op de Topsportschool?

Vladimir: “Ik ben er graag en ik heb er veel vrienden, uiteraard vooral bij de oudere generatie, Jeroen (De Beule), Brecht (Wertelaers), Roef,... Je merkt wel sterk dat je elk jaar doorgroeit, en nu zit ik zelf bij de oudste groep. We krijgen voornamelijk training van Jos en van Pezza. Ik heb nog een jaar te gaan na dit schooljaar. Daarna zou ik graag kine of LO studeren, of wiskunde, of wie weet vertaler tolk, met Russisch. Ik heb nog een jaar om erover na te denken. En om te werken aan mijn afstands-shot, want ik zou liefst spelverdeler worden, en dan is dat een noodzakelijk wapen. Ik weet dus wat te doen...”

David Van Dorpe

Jos Schouterden volgt Vladimir Olexiouk sinds zijn entree in de Topsportschool en is bijgevolg goed geplaatst om hem te beoordelen.

“Vladimir heeft verdedigend momenteel het punt bereikt waarop hij inzetbaar kan zijn in de Belgische eredivisie. Hij staat stevig op zijn benen en kan functioneren in diverse systemen. Aanvallend heeft hij nog een groot deel van het traject te gaan. Hij komt in aanmerking voor de verschillende opbouwposities en als pivot, maar vertraagt momenteel nog te zeer het spel. Vladimir is uitvoerend al redelijk goed, maar tophandbal is ook een kwestie van in een fractie van een seconde de situatie zien, analyseren, de juiste optie kiezen en die ook uitvoeren. Je merkt dat in wedstrijden zijn vader nog te veel voor hem denkt en hem de juiste optie aanreikt. Als hij het zelf moet doen vertraagt dat nog te veel het spel, zeker voor eredivisie. Ook aan zijn sprongkracht moet nog gewerkt worden.

Op die leeftijd kan zo'n jongen moeilijk kiezen tussen beperkte inzet in eredivisie, maar intensief trainen op een hoger niveau. Of veel spelen in eerste nationale maar met beperktere progressiemarge. Vladimir kan en wil afzien op training, en de tijd zal uitwijzen of hij de mentaliteit heeft van de échte topsporter.”

De "Rat-Race" naar Hasselt: Impressie van een selectiedag

De Topsportschool zit in de lift. De resultaten van de ex-leerlingen, op sportief en pedagogisch vlak, blijken de beste reclame voor de school te zijn. Tijdens het weekend van 26 en 27 januari vond het eerste selectieweekend voor volgend schooljaar plaats. Op zaterdag werden de 36 (!) kandidaten voor de eerste graad (eerste en tweede middelbaar) gescreend, op zondag deze voor de tweede graad. Handbal X-tra stuurde er Linde Panis op af om even te voelen hoe warm het water was ...

Zaterdagmorgen half elf. Heel wat nerveuze gezichtjes melden zich aan bij het onthaal voor de selectietesten voor de eerste graad topsportschool. Bijgestaan door mama en papa slagen ze er nog net in hun naam te noemen en worden ze overstelpt met foldertjes en formulieren. Ze krijgen een truitje met nummer mee, ze moeten even lachen voor de fotocamera en hup, ze zijn blij dat ze naar de kleedkamer mogen om hun handbalspullen aan te doen. Want daarvoor zijn ze tenslotte hier: om te handballen en om al hun handbal-kunnen tentoon te spreiden. 35 concullega's hebben ze, want het zijn niet echt rivalen. Zelfs op zo'n dag kunnen kinderen snel vriendjes maken.

Een selectiedag is echter niet alleen spannend voor de kandidaat-leerlingen, maar ook voor de trainers en de sporttechnisch verantwoordelijken van de VHV. Maar liefst 36 jongens en meisjes schreven zich in voor de eerste testen op zaterdag. Zij waren allemaal op voorhand

gescout door enkele ervaren trainers die, verspreid over Vlaanderen, de pupillencompetitie zijn ingedoken. Vanachter een krant met een gat is bespioneerden en observeerden zij onopvallend de kandidaten en stelden reeds een kleine prognose op. De meesten hadden een vrij behoorlijke quotering achter de rug, zodat de trainers van de topsportschool echt benieuwd waren. En het mag gezegd worden, het niveau van zaterdag was behoorlijk goed! Er is weer heel wat talentvol en jeugdig enthousiasme op komst. Maar er is ook nog wat werk aan de winkel...

Tijdens de voormiddag krijgen de kinderen een training voorgeschoteld waarbij de nadruk gelegd wordt op coördinatie, pas en shot, 1 tegen 1 en een klein groepswerk. Hieruit blijkt maar weer dat er bij onze jeugd ontzettend veel aandacht dient besteed te worden aan coördinatiescholing en aan een veelzijdige handbalopleiding. Door elke nieuwe beweging die een kind leert, wordt de ontwikkeling van de coördinatie bevorderd. Een brede basis van verschillende motorische ervaringen op jonge leeftijd helpt om er later nog nieuwe te verwerven. Hoe meer ervaring je hierin hebt, hoe gemakkelijker en sneller je nieuwe technieken en taken leert en hoe meer inzicht je verwerft.

Na de training krijgen de kinderen rust en kunnen ze nieuwe energie opdoen terwijl ze aandachtig en nieuwsgierig een voorstelling van de topsportschool volgen. Vragen worden

afgevuurd, ze willen alles tot in de details weten. Vervolgens komen enkele fysieke testjes aan bod. De nadruk wordt bij deze eerste testing gelegd op sprongkracht, elastische kracht, wendbaarheid, snelheid-coördinatie, loopsnelheid, dribbelvaardigheid en coördinatie.... Daarnaast worden ook antropometrische metingen uitgevoerd waar gepeild wordt naar lengte, lengte-zithouding, gewicht, vetpercentage, hand- en armspan, handlengte en maturiteit. De VHV wordt hierbij ondersteund door de Universiteit Gent. Enkele clubs die reeds hebben deelgenomen aan zijn onderzoek, weten dat student Stijn Matthys begonnen is aan een doctoraat over talentidentificatie en begeleiding in handbal. Testen op de topsport-school is daarbij natuurlijk onontbeerlijk.

30

Als allerlaatste komen de wedstrijdjes aan bod. Daarbij wordt in kleine groepjes gespeeld, soms op leven en dood.... Iedereen heeft zich tijdens deze dag voor 100 procent gegeven. Daarvoor verdienen alle kinderen een dikke pluim! Jammer genoeg is motivatie niet het enige criterium om te slagen in deze eerste selectiefase. Sommige kinderen hebben op basis van de door hen getoonde vaardigheden,

capaciteiten en inzichten uiteindelijk geen selectie kunnen afdwingen voor de volgende selectiestage in maart, maar we hopen dat al deze jongens en meisjes met hetzelfde enthousiasme en plezier blijven handballen in hun club. Dan hebben zij, hun club en het handbal in Vlaanderen zeker nog een mooie toekomst voor de boeg...

SELECTIEPROCEDURE HOE GAAT HET NU VERDER?

Zij die een positief scoutingsrapport kregen en weerhouden werden bij de selectietesten eind januari hebben al een flinke stap gezet, maar zijn er nog niet helemaal. Zij moeten nog: Slagen in de tweede selectietesten op 26-27 maart 2008 in BLOSO-centrum Herentals.

Opmerking: de selectietesten houden in : morfologische, fysieke, technische, tactische en mentale screening. Voldoen aan de profiel-evolutie-voorwaarden en algemene voorwaarden. Deelnemen aan de stage van de topsport-school van 20 tot 25 juni 2008. Een medische goedkeuring krijgen van een erkend medisch keuringscentrum. Een topsportstatuut toegewezen krijgen op basis van het individueel dossier, door de Selectiecommissie, bestaande uit vertegenwoordigers van BLOSO, BOIC, Ministerie van Sport en de VHV.

Opmerking: ieder jaar opnieuw dienen de leerlingen aan de selectiecriteria te voldoen om over te gaan naar het volgende schooljaar. **Voor meer informatie over de topsport-school, kan u contact opnemen met Linde Panis** 03/286 83 36 - linde.panis@handbal.be Bekijk ook regelmatig de website van de VHV www.handbal.be/

Linde Panis

Nationale selecties spelen als teams in de competities

Soms is het nuttig over de eigen grenzen te kijken om nieuwe ideeën op te doen.

Het handbal kreeg in het recente verleden bloempjes toegeworpen omwille van de start van de BeNeLiga, een primeur in de zaalbal-sporten. Vele ploegsporten kijken intussen uit naar het experiment in het volley, waarbij de nationale beloftenploeg bij de jongens (18-21 jaar) al dit seizoen als team in de competitie van eerste nationale (de tweede hoogste afdeling) uitkwam en er de laatste drie maanden geen enkele keer meer verloor. Volgend seizoen speelt de jeugdselectie bij de meisjes (15-18 jaar) zelfs mee in de competitie van de hoogste vrouwenafdeling, terwijl ook de jeugdselectie van de jongens (15-18 jaar) in de tweede divisie van de VVB-competitie uitkomt, zeg maar: de eerste provinciale afdeling in het voetbal.

Tekst en uitleg van technisch directeur Marc Spaenjers. En ook even polsen hoe ervaren mensen met handbalroots daarover denken: Sjors Rottger (technisch coördinator Nederlands handbal vrouwen), Eddy De Smedt (technisch directeur BOIC en ex-bondscoach handbal) en Jos Schouterden (leider Topsportschool Hasselt en clubtrainer Tongeren).

Marc Spaenjers: **"Motivatie"**

"Het probleem bij de leerlingen die de middelbare afdeling verlaten – en die in het volley meestal al enkele jaren samen zitten in de volleyschool van Vilvoorde mét internaat naast het Eurovolleycenter, mét een coördinator voor studiebegeleiding, mét medische begeleiding – was dat ze van 18/20 uren training per week terugvielen op clubtrainingen waarbij sommigen nog amper aan acht tot tien uren training per week afzakten. Daarom besloten we vorig jaar een overeenkomst af te sluiten met de VUB en enkele hogescholen, zodat deze studenten toch nog aan hetzelfde aantal uren training kwamen, omdat ze 's morgens lessen volgden en na de middag vier uur per dag bleven trainen in Vilvoorde," legt technisch di-

recteur Marc Spaenjers uit.

Hij slaagde er ook in van de officiële instanties en van de VVB – het volley heeft weinig last van Waalse eisen – gedaan te krijgen dat ze vier full-time trainers ter beschikking krijgen voor de opleiding en begeleiding van deze talentrijke jongeren. Niet de minste trouwens en stuk voor stuk trainers die in de hoogste afdeling een plaats zouden verkrijgen bij een clubteam.

De resultaten na enkele jaren werking waren in 2007 nog nooit zo goed geweest: de Belgische vrouwenploeg werd 7de op het EK in Hasselt, de nationale mannenploeg 10de op het EK in Moskou en zowel de nationale jeugdteams jongens als meisjes eindigde 6de op het WK in Mexico. Voeg daar nog de eerste plaats bij van de meisjes op het EYOD (Europese Olympische Jeugddagen) in Belgrado en je kon van een ongeëvenaard succes spreken. Meteen een grote troef in de verdere onderhandelingen.

"Het project met de volleyschool in Vilvoorde heeft al enkele jaren haar waarde bewezen, maar hetgeen ontbrak in de opleiding was een competitie van een voldoende hoog niveau. Samen spelen met talentvolle leeftijdsgenoten in één ploeg is de ideale omgeving om de juiste spelervaringen op te doen. Deze teams worden opgenomen in het klassement, maar kunnen stijgen noch dalen. Er wordt niet deelgenomen aan bekercompetities, zodat in de vrije weekenden interlands kunnen gepland worden."

Het is de bedoeling dat de volleytalenten een perfecte combinatie studie-topsport aangeboden krijgen, zodat ze op hun 20 à 21 jaar

rijp zijn om opgenomen te worden in een Belgische of een buitenlandse topploeg. “Op die manier kunnen wij de Belgische topreeks goed opgeleide spelers aanbieden, zonder dat ze er eigenlijk veel moeten voor doen, en verhogen wij haast automatisch de kwaliteit van de nationale ploegen,” is de redenering van Marc Spaenjers. “We moeten alleen telkens de talenten trachten te overtuigen dat zij op de volleyschool de optimale mogelijkheden krijgen om tot een topniveau in hun sport te komen.”

Sjors Rottger: “Speler centraal stellen”

“In Nederland speelt Jong Oranje volley met een jongensploeg in competitie. Ook waterpolo paste dit systeem toe. Volgend seizoen gaat een jeugd-meisjesteam volley in competitie spelen. Dat zijn allemaal jeugdselecties, dus teams in opbouw naar de A-selectie. Er heeft ooit een Nederlands damesteam handbal aan een Europese beker meegedaan en ze haalden de finale. Op dit moment trainen 23 speelsters full-time op ons Olympisch centrum in Papendal. Zij spelen niet als team en treden aan bij hun clubs. Er zijn momenteel gesprekken bezig met de clubs over de vraag of wij ook geen selectieteam in competitie moeten hebben in het handbal. De betere A-speelsters zitten al enkele jaren in buitenlandse teams. Met ons project ‘Meisjes met een missie’ haalden we wel niet de Olympische Spelen, maar eindigden we toch ooit 5de op een WK,” schetst Sjors Rottger de situatie in Nederland, waar de vrouwenploeg al vele jaren beter is dan de mannenploeg.

In het Olympisch centrum houden ze er een interessante redenering op na. “Niet de bond, niet de clubs, maar de sporters staan er centraal. Tot hun dertiende, veertiende trainen ze bij hun club, als ze dan bij het selectieteam komen, vragen we om hun doelstellingen op papier te zetten. Als je een ploeg had die ooit vijfde eindigde op een WK, is het iets gemakkelijker om die doelstelling bij de meisjes na te vragen. Maar ze beseffen ook dat ze 10.000 uren moeten trainen en full-time met hun sport bezig zijn als ze de top willen halen.”

“Het is echter ook zo dat je van alleen maar trainen, nooit wereldkampioen zal worden. Het zal dus duidelijk zijn dat door wedstrijden te spelen deze ‘net niet’ A-speelsters beter zul-

len worden. Mochten alle verenigingen uit de hoofdklasse het morgen regelen dat ze in de club tussen 16 en 20u per week trainen, dan hoeft ik niks meer te doen en binnen vier tot twaalf jaar heb je een sterke Nederlandse competitie. De realiteit is helaas anders. Daarom stelden we in 2005 na analyse van die 5de plaats op het WK, een plan op dat antwoord moest bieden op de vraag hoe we in de toekomst nogmaals 5de kunnen eindigen. We maakten een selectie van 24 speelsters die mee in dat programma wilden stappen en die een hoge kwaliteitsprogramma handbaltraining koppelden aan studies. Van 16 tot 20 jaar trainen en spelen ze samen gedurende 18u per week. In 2007 haalde de EK Youth-selectie al een derde plaats op het EK, de junioren eindigden 11de. Of we er zullen in slagen met deze groep in de competitie uit te komen, is op dit moment nog niet duidelijk. Ik ben iemand van de dialoog en de speelsters moeten centraal blijven staan in de discussie. Het is een kwestie om iedereen tevreden te stellen binnen een bond met 58.000 leden, zodat iedereen er een win-win-situatie in ziet. Ik verwijs ook nog graag naar het damesvoetbal, waarin een selectieteam meedoet aan de competitie in eredivisie. Elke week wordt daar een selectie gemaakt en wie afvalt, mag toch dat week-einde meespelen in het clubelftal dankzij een systeem van dubbele aansluiting.”

Jos Schouterden: “Ik ben jaloers”

“Eigenlijk zijn we op de topsportschool al jaren vragende partij en voorzitter Blootacker droomde ook ooit van een soortgelijk project als in het volley. Want het kent daar succes. De clubs geven hun jongeren af omdat ze bij de VVB haast gratis opleiding krijgen en als ze voldoende talent hebben, pikken Maaseik of Roeselare die jongens gewoon op voor hun team,” heeft Jos Schouterden opgemerkt.

Toch wordt er ook in ‘zijn’ topsportschool in Hasselt in dezelfde richting gewerkt. “Het grote verschil is dat er in het handbal geen profclubs zijn, maar we proberen vanaf het tweede schooljaar minstens één oefenwedstrijd per week te spelen. Wij bieden vier extra trainingen aan 18- tot 21-jarigen, terwijl de junioren of seniores uit de selectieploegen uitgenodigd worden voor een extra training naast hun

drie clubtrainingen per week. Dubbele licenties kennen we hier niet. De clubs willen dat die talenten bij hen meedoen, maar ze worden in hun club van oorsprong stilaan de sterkste van de ploeg en op de duur spelen ze eigenlijk onder hun niveau. Soms nemen de clubs ook de gemakkelijkste weg: ze plukken talentrijke jongeren van 18 jaar op, die net uit de school komen. Maar daar is het werk nog niet af en de jongeren vallen terug op zes tot acht uur training. Meteen ook de reden waarom vele Waalse jongeren vanaf dan nooit meer hun vroeger niveau halen. In Vlaanderen is dat iets beter. Voor mij moet de vorming tot een bepaalde leeftijd steeds blijven gebeuren. Het verschil met Nederland is ook dat wij vissen in een hele kleine vijver. De jongeren uit de topsportschool trekken de kar bij ploegen als – ik zeg zo maar – Izegem, Kortrijk, Waasmunster, maar ik zie dat niet echt graag gebeuren. De bond is echter de som van haar leden.

In Nederland zie je ook wel een drop-out op het moment dat bepaalde spelers beseffen dat ze voor het topniveau te kort komen en zie je het fenomeen dat ze zich totaal op hun studies storten. Nog een probleem bij het organiseren van wedstrijden is dat 14- tot 18-jarigen nog niet over een wagen beschikken en dat je de andere ploegen dus moet uitnodigen. Tenslotte blijft het ook 'maar' een oefenwedstrijd zonder veel inzet. Bij de 18-tot 21-jarigen zouden we tot een vast systeem van oefenmatchen moeten kunnen komen tegen ploegen uit eerste nationale of eredivisie. Ik ben ervan overtuigd dat ik met de huidige lichte 16- tot 18-jarigen als ploeg zou meekunnen in eerste nationale, maar ik zie niemand een licentie-nummer geven aan ons. Ik ben jaloers op de volleybond."

Eddy De Smedt: "Aanpassen aan eigen structuur"

"In de handbalcompetitie met een selectieteam in competitie uitkomen, is een mogelijkheid. Maar we moeten niet klakkeloos alles overnemen. De struc-

turen bij de twee federaties verschillen en dus moeten we kijken wat binnen onze structuur het beste is. In het volley kunnen 18- tot 21-jarigen genieten van de combinatie topsportstudies en nadien overstappen naar een profploeg, maar dat bestaat in het handbal niet.

Anderzijds komen niet alle talenten aan hun trekken bij de topteam in het volley, die toch nog steeds meer opteren voor buitenlanders in de Europese bekertjes. Misschien moeten we dus kiezen voor het compromis," stelt BOICman Eddy De Smedt voor. "Ik denk dan aan een opportune formule waarbij jongeren hun plaats en spelgelegenheid opeisen in hun club. Het alternatief is spelen in één afzonderlijke ploeg. Maar waar trainen die jongeren in dat laatste geval dan? Daar moet de federatie dan voor zorgen. Misschien wordt het de taak van de federatie om extra trainingen te organiseren voor diegenen die het internationaal niveau willen halen. Als je clubtrainingen en extra trainingen volgt, zal je toch al een deel van je achterstand kunnen wegwerken. Zeker als dat kan gebeuren in samenspraak met de clubs.

Natuurlijk, zolang we geen competitie van internationaal niveau krijgen, zal je niet kunnen vermijden dat een aantal spelers bij buitenlandse ploegen gaan spelen. Dus moeten we eerst de kloof dichten: door meer en betere trainingen, nadien door extra kansen op het hoogste niveau en werken met de nationale ploeg.

De topsportschool is natuurlijk een schitterend initiatief en als die spelers 18 jaar zijn, krijgen ze een plaats in de basis bij hun club, maar wat is de meerwaarde? Ik ben niet tegen een selectieploeg in competitie, maar misschien kunnen we tot een tussenoplossing komen, waardoor spelers aan een dubbele competitie kunnen deelnemen: bij hun club, maar ook met de ploeg van de topsportschool. Het wordt dan een kwestie van gezond verstand, van goede communicatie en van harmonieuze samenwerking tussen de clubtrainer en de leiding van de Topsportschool. Maar dan moet er eerst een akkoord over de filosofie komen tussen clubs en federatie. En vooral: talentvolle jongeren moeten spelgelegenheid krijgen."

Marcel Coppens

Gerrit 'XL' Vertommen: man met een missie

Het zijn drukke tijden voor Gerrit Vertommen (30), de recreatiesportcoördinator van de Vlaamse Handbalvereniging. Het project Handbal XL werd een voltreffer, en dus is hij nu zowat elke dag bezig met het uitvoeren van eerdere projecten of het organiseren van de volgende.

“Ik werk sinds anderhalf jaar vooral rond Handbal XL, en onder die paraplu heb ik nog twee andere, regionale projecten ondergebracht. In het handbalarme Vlaams-Brabant loopt in samenwerking met de provincie ‘Handbal is Top’ verder. Daarnaast loopt in het Antwerpse ook nog steeds een project dat destijds met Michel De Clercq en Joke Verbeke opgestart werd, en dat eveneens succesvol is. We hebben in 2006 het geweer van schouder veranderd, en in plaats van te werken in handbalwoestijnen, op plaatsen waar nog helemaal niets is, proberen we nu samen te werken met bestaande omkadering, ten dienste van de clubs. Het bleek zeer moeilijk te zijn om handbal uit de grond te stampen zonder onderbouw. Eens we dachten dat we ergens vertrokken waren, en we ons met een nieuw project konden bezighouden, zakte de boel in elkaar. Nu werken we in wisselwerking met de clubs, en die formule slaat aan. Wij kunnen overdag lesgeven in de scholen, en de kinderen dan verwijzen naar initiaties binnen de lokale club.”

34

De cijfers van Handbal XL zijn indrukwekkend...

Gerrit: “In 2007 werden er, naast de projecten in Antwerpen en Vlaams-Brabant, twintig Handbal XL-activiteiten op poten gezet over gans Vlaanderen en we hebben er goede statistische data over bijgehouden. Met de drie projecten samen bereikten we liefst 13.000 kinderen tussen de leeftijd van 6 en 12 jaar, waarvan er meer dan 500 kinderen de stap zetten naar een clubactiviteit (initiatierreeks of toernooi) om zo de handbalsport verder te leren kennen. We werkten samen met iets meer dan 70 scholen, met een dubbele doelstelling in het achterhoofd: kinderen motiveren om de stap naar de handbalclub uit de buurt te zetten, maar ook de leerkrachten LO warm te maken om handbal in de lessen LO op een toffe en leerrijke manier aan bod te laten komen. Daarvoor stellen

we hen lesfiches en promotiemateriaal ter beschikking, in samenwerking met onze partner Jan Delporte van jdp sport. Het is cruciaal dat de leerkrachten handbal leren ontdekken als een aangename sport, die relatief eenvoudig aan te leren is. Velen staren zich blind op de voor een buitenstaander misschien wat complexe regels van het competitiehandbal. Maar handbal is echt ook heel eenvoudig te maken. Bijna elke leerkracht bij wie we les gegeven hebben, was enthousiast. Ik probeer ook telkens een link te leggen tussen de betrokken leerkracht en de lokale club, want dat is van levensgroot belang voor de toekomst van onze sport.”

Tot zover de globale cijfers. Toch even verder kijken: Waar liep het goed? Wat heeft dit nu opgebracht?

Gerrit Vertommen: “In de leeftijdscategorie onder 12 jaar zagen we een stijging binnen de VHV van een kleine 100 leden. Dit is significant maar niet overweldigend. Het is wel zo dat de resultaten van de drukste promotieperiode (september tot december) nu pas omgezet worden in nieuwe leden. Eerst is er een proefperiode, waarbij de kinderen naar een langere initiatiereeks komen zonder meteen aan te sluiten. Toch blijkt uit de cijfers dat bij de clubs waarmee we Handbal XL op poten gezet hebben, de tendens positief is. We kunnen echter nog niet

direct genoeg de link leggen tussen de activiteiten en het ledenaantal. We richten ons op vrij jonge kinderen, en sommige clubs sluiten pas aan vanaf de pupillenleeftijd. Wat ook risico's inhoud, naar verzekering toe. Uiteindelijk kost het de clubs zes euro per jaar: de kinderen zijn ervoor verzekerd en krijgen Handbal X-tra. Geen enkele reden om het niet te doen dus. In Vlaams-Brabant is in 2007 een nieuwe club -HC Leuven- gestart met ondertussen een 60-tal aangesloten leden: ze herbergen naast een seniorenploeg drie jeugdkeren in Wilsede, Heverlee en Tervuren. In Opwijk, Boortmeerbeek en Kessel-Lo zijn er kortstondig kernen geweest, maar deze hebben het om diverse redenen niet kunnen volhouden. In Oost-Vlaanderen zijn twee gemotiveerde clubs gevonden -Temse en Berlare- die geen jeugd (meer) hadden. Na een intensieve promotiecampagne zijn zij beide met een 15-tal kinderen wekelijks aan het trainen. We hopen dat beide clubs een ploegje kunnen vormen om volgend jaar de pupillencompetitie in Oost-Vlaanderen te vervolgen."

De truken van de foer

"Ik wil allereerst alle clubs die ingestapt zijn in het project bedanken voor de vlotte samenwerking. Na een jaar ervaring willen we een aantal punten evalueren die ons zijn opgevallen bij de realisatie van het project. Ik wil daarom ook de clubs aansporen om ons constructieve feedback over Handbal XL door te spelen. De samenwerking loopt goed en ook wij leren met elk project bij. Dat is een van de grootste voordelen van het project: wij leren ook bij van de aanpak van elke club, en proberen die knowhow, de trucs, de tips en de motivatie over te brengen op de andere clubs. Niet iedereen moet telkens opnieuw het warm water proberen uit te vinden. Om de stap van de school naar de club te verkleinen hebben sommige clubs -waaronder Evergem, Kortrijk en Turnhout- na de schoolinitiaties een scholentornooi georganiseerd. In Evergem hebben ze er een heuse evenementdag van gemaakt met een dames- en een herenwedstrijd geïntegreerd in deze clubdag. Deze activiteit vormde voor vele kinderen de extra prikkel om naar de clubtrainingen te komen. Daarnaast is het ook belangrijk om in de mate van het mogelijke op de schoolinitiaties langs te komen om de kinderen mee te motiveren en de club naar buiten toe te vertegenwoordigen. Het is ook zo dat een vrije wekelijkse initiatie-

reeks, zoals bijvoorbeeld in Sint-Truiden, de drempel verlaagt als eerste kennismaking."

Knelpunten en uitdagingen

Gerrit: "Het grootste probleem is volgens mij niet om kinderen te overtuigen om voor de handbalsport te kiezen. De kinderen vinden het meestal de max, en ook de ouders staan er positief tegenover. Maar er zijn een aantal uitdagingen waarover we ons samen moeten beraden om in een maatschappij van toenemende individualisering als club het hoofd boven water te houden. We moeten proberen aan de omkadering te werken en voldoende, goede en kindvriendelijke trainers én begeleiders te vinden. Dit is moeilijker en moeilijker en een punt waar kinderen zeker op afhaken. Vervolgens is het erg belangrijk om bij de jeugd de verplaatsingen te beperken: dat welpen en pupillen een ganse provincie moeten rondrijden om wedstrijdje te kunnen spelen maakt het er organisatorisch niet eenvoudiger op. We moeten overwegen hoe we clubs kunnen overtuigen en ondersteunen om via het 'olievlekprincipe' aan dit probleem te kunnen verhelpen. Maar daar zal elke club aan moeten meewerken door te proberen in de buurgemeenten ploegjes op te richten, die bij voorbeeld maar een keer trainen en een wedstrijdje spelen. Dan is het logistiek haalbaar, kunnen de kinderen handbal eventueel nog combineren met iets anders, en kom je minder snel in trainersnood. Eén gemotiveerde vader volstaat dan bijna. Op termijn kunnen we zo ook bereiken dat de ploegen die niet op VHV-niveau spelen toch een voldoende gevarieerde competitie hebben."

Back to basics

Gerrit: "Ook moeten we er ons voor hoeden om de initiële doelstellingen van Handbal XL niet uit het oog te verliezen. In het begin vertrok-

ken we van een vrij strak project: het gaat om een samenwerking tussen de VHV en de clubs, op basis van een duidelijk plan. Er wordt een leeftijdscategorie gedefinieerd en er worden scholen geselecteerd waarvan we redelijkerwijs kunnen aannemen dat de kinderen de mogelijkheid hebben om naar de sporthal te komen. We moeten de clubs zo veel mogelijk toegang laten vinden in de wijken rond de sporthal. Als de ouders de auto moeten nemen om de kinderen enkele dorpen verder te voeren is de kans veel kleiner dat het blijft duren. Daarnaast is het belangrijk dat we samenwerken, opdat de club het volgende jaar met minder hulp van ons de actie kan herhalen. In de scholen delen we ook foldertjes uit over de club, met de contactgegevens van de jeugdtrainers, de trainingsuren en locatie. Nadat we in de scholen geweest zijn is het best dat de kinderen eerst enkele keren kunnen trainen zonder dat de clubspelers er al bij zijn. Anders is het risico groot dat de nieuwelingen afhaken omdat ze overrompeld worden door kinderen die al enkele jaren spelen. Ten slotte moet er ook een evenement zijn: een scholentornooitje, een club opendeurdag,... en liefst op het einde nog een (top)wedstrijd van

de club waar de kinderen en hun ouders gratis naartoe mogen komen en waar wat sfeer is. Ik zeg niet dat alle elementen noodzakelijk zijn, maar het is wel aangewezen dat het er niet te veel van af wijkt. Ik heb ook al enkele ervaringen gehad met clubs die mij gewoon de adressen van enkele scholen geven, en zeggen: kom maar af en doe uw ding. Verder zie of hoor je die club niet meer. Dan haak ik natuurlijk af, want dat is verloren moeite. Maar het grootste deel van de clubs doet het schitterend. Ik heb heel goede ervaringen gehad in onder andere Evergem, Maasmechelen, Meeuwen en Eeklo en hoor ook van andere medewerkers dat er heel succesvolle acties geweest zijn in Sint-Truiden, Kortrijk, Lommel,...

Ook zien we dat meer en meer clubs het gegeven in eigen beheer overnemen en het volgende jaar voortzetten. Ze vragen nog even het materiaal voor een actieweek, ik ga soms hier en daar nog een dag meehelpen, maar de clubs doen het erg goed. Clubs als Gent en Roeselare werken zelfstandig heel goed met enkele gemotiveerde en bekwame medewerkers. Ik zie de toekomst dus in alle geval positief tegemoet.”

David Van Dorpe

con sport
WWW.CON-SPORT.DE

Officiële invoerder: www.jdpsport.com
JDP sport is de favoriete leverancier
van ballen en didactisch materiaal voor:

info bij de VHV of via info@jdpsport.com
Gsm: 0476 48 32 26

nu ook te koop bij: CLIJSTERS SPORT Campstraat 14
Meeuwen-Gruitrode 0485 66 03 87

PRIKBORD

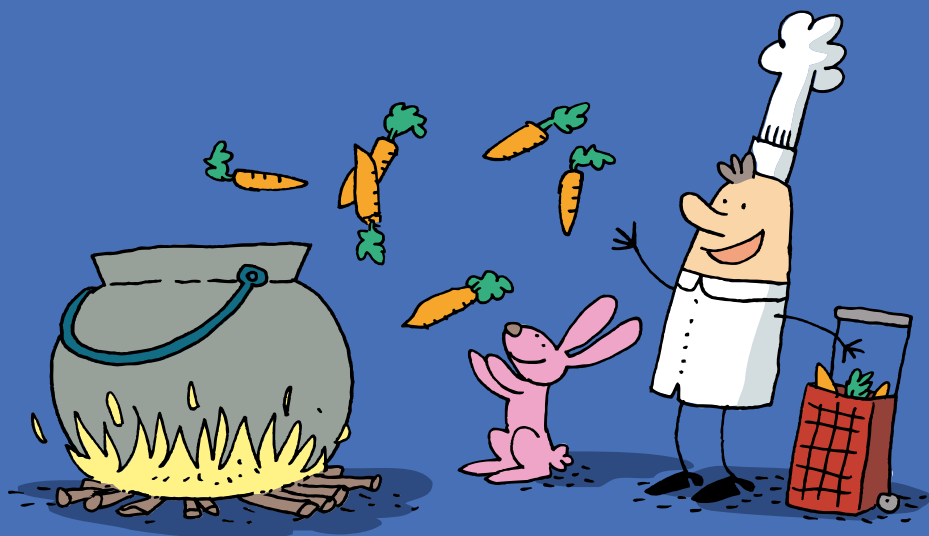
Handbalkamp in Genk: De VHV organiseert ook dit jaar een handbalstage (internaat) in de zomer. Deze gaat dit jaar door in het BLOSO centrum met sporthotel Kattevenia in Genk, van 21 tot 25 juli. Ze wordt gegeven door de trainers van de topsportschool, die twee handbaltrainingen per dag verzorgen. Alle aspecten van handbal komen aan bod, en worden afgewisseld met allerhande andere activiteiten. Niet te missen dus. Er blijven nog enkele plaatsen, waarvoor u contact kan opnemen met gerrit.vertommen@handbal.be Deelnameprijs voor de hele week alles inbegrepen is 198 EURO.

Handbal was vele jaren geleden een buitensport. Handbalclub Ticket4U Lommel organiseert nu ook voor de eerste keer een grastornooi op 31 mei en 1 juni. Die datum had U reeds in Uw agenda aangekruist? Terecht, want dan wordt, eveneens in Lommel, de grote Final 4 gespeeld van de Beneliga, met Initia Hasselt, BEVO Panningen, United Tongeren en KV Sasja. De organisatoren zijn aan het overwegen om een gelegenheidscamping in te richten, zodat U enerzijds zelf de benen kan strekken, en ook niets moet missen van de unieke BENE-climax op het einde van het handbalseizoen. Op zaterdag spelen de senioren, op zondag is de jeugd aan de beurt. www.ticket4ulommel.be

Jeugdfinales: de VHV jeugdfinales gaan dit jaar door in Neerpelt, en dat op zondag 18 mei 2008. Daar wordt per leeftijdscategorie uitgemaakt wie Vlaanderen vertegenwoordigt bij de BHB finales. Die Belgische finales gaan een week later door, en vinden dit jaar plaats in Visé.

Zou jij graag eens een artikel schrijven voor Handbal X-tra? Heb je een specifieke kijk op bepaalde tendensen in of aspecten van de handbalsport? Heb je een goede handbalervaring gehad in binnen- of buitenland, en wil je die delen? Aarzel niet, kruip achter je computer en stuur je tekst door naar david.vandorpe@handbal.be

FIRST Invest: 5,20%*

Uw spaargeld, wilt u dat ultralicht of lekker romig?

Instapkosten, beheerskosten, uitstapkosten... Wat schiet er nog van uw spaargeld over aan het einde van de rit? Bij Ethias blijft wat van u is, ook van u. Uw kapitaal is altijd voor 100% gewaarborgd, u betaalt geen kosten* en uw geld blijft op elk moment beschikbaar. Kortom, het vooruitzicht op een hoog rendement zonder risico. Dus waar wacht u nog op?

Voor de infofiche:

0800 32 335

www.ethias.be

ethias
VERZEKERING

Wij denken met u mee

Champion[®]

AUTHENTIC ATHLETIC APPAREL

HYUNDAI

Drive your way[™]

BENELIGA FINAL FOUR

31 MEI - 1 JUNI | SOEVEREIN, LOMMEL

ZORG DAT JE ERBIJ BENT !

Informatie over voorverkoop op
www.beneliga-handbal.com

Met: KV Sasja, Initia Hasselt, BEVO Paningen en United Tongeren

